XIV. évfolyam 36. szám. Ára: 1 forint 1958. szeptember 4

Ludas Matyi

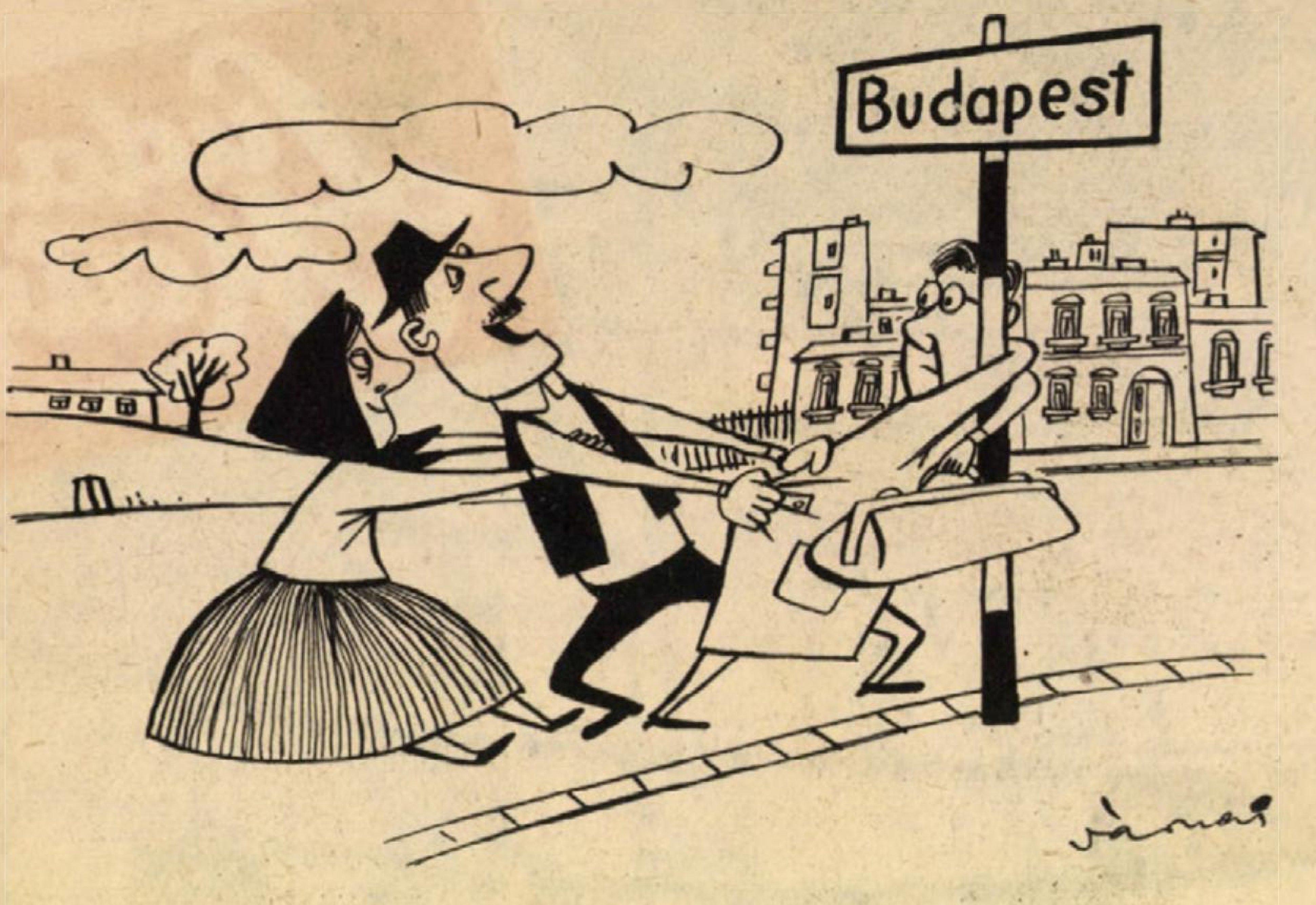

Toncz Tibor rajza

— Na, látod anyukám, most, hogy van mosógépünk, gyerekjáték a háztartási munka!

Fiatal orvosoknak rajzoltuk

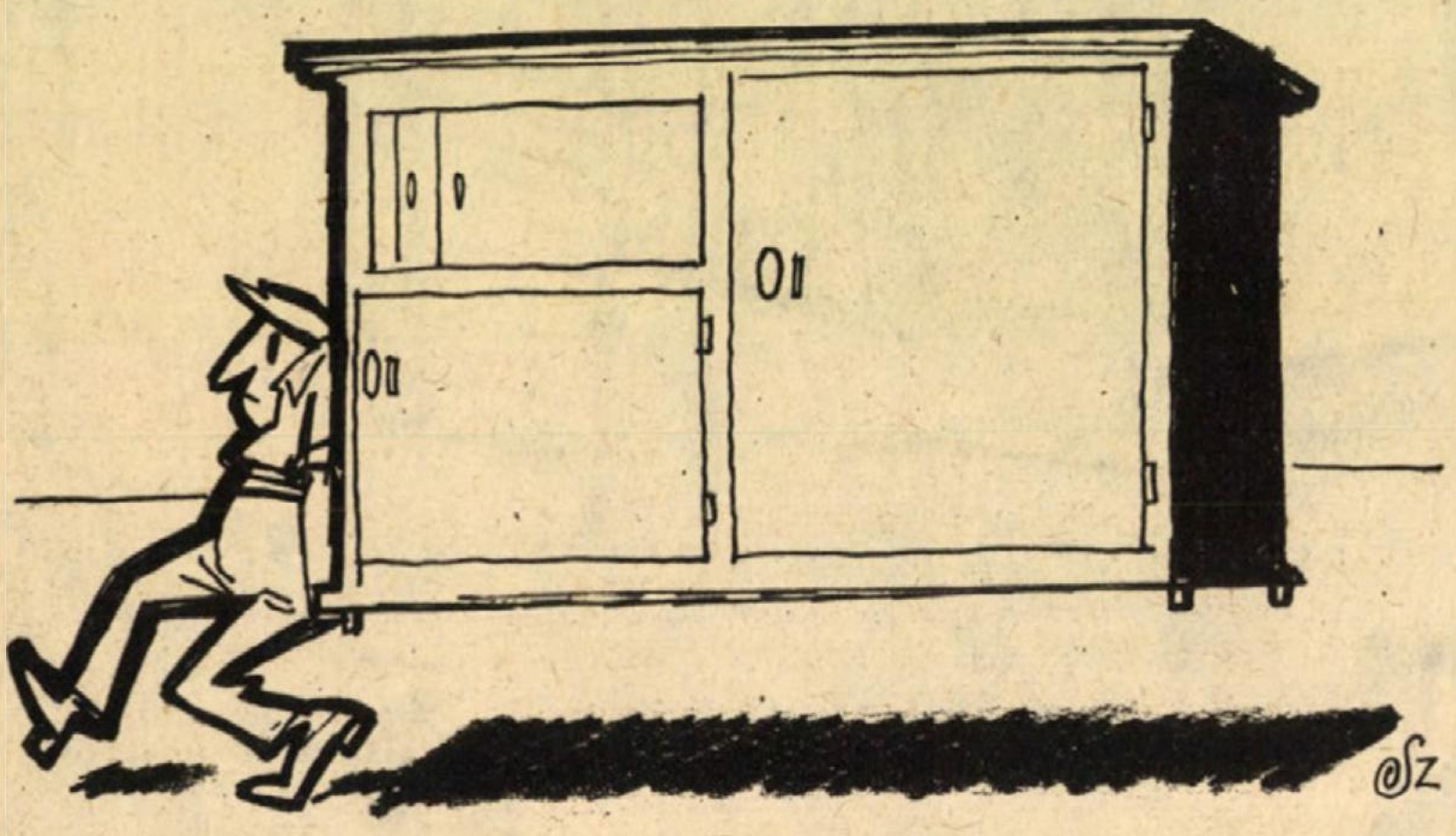
Várnai György rajza

– Gyüjjön már vidékre, doktor úr, ne féljen!

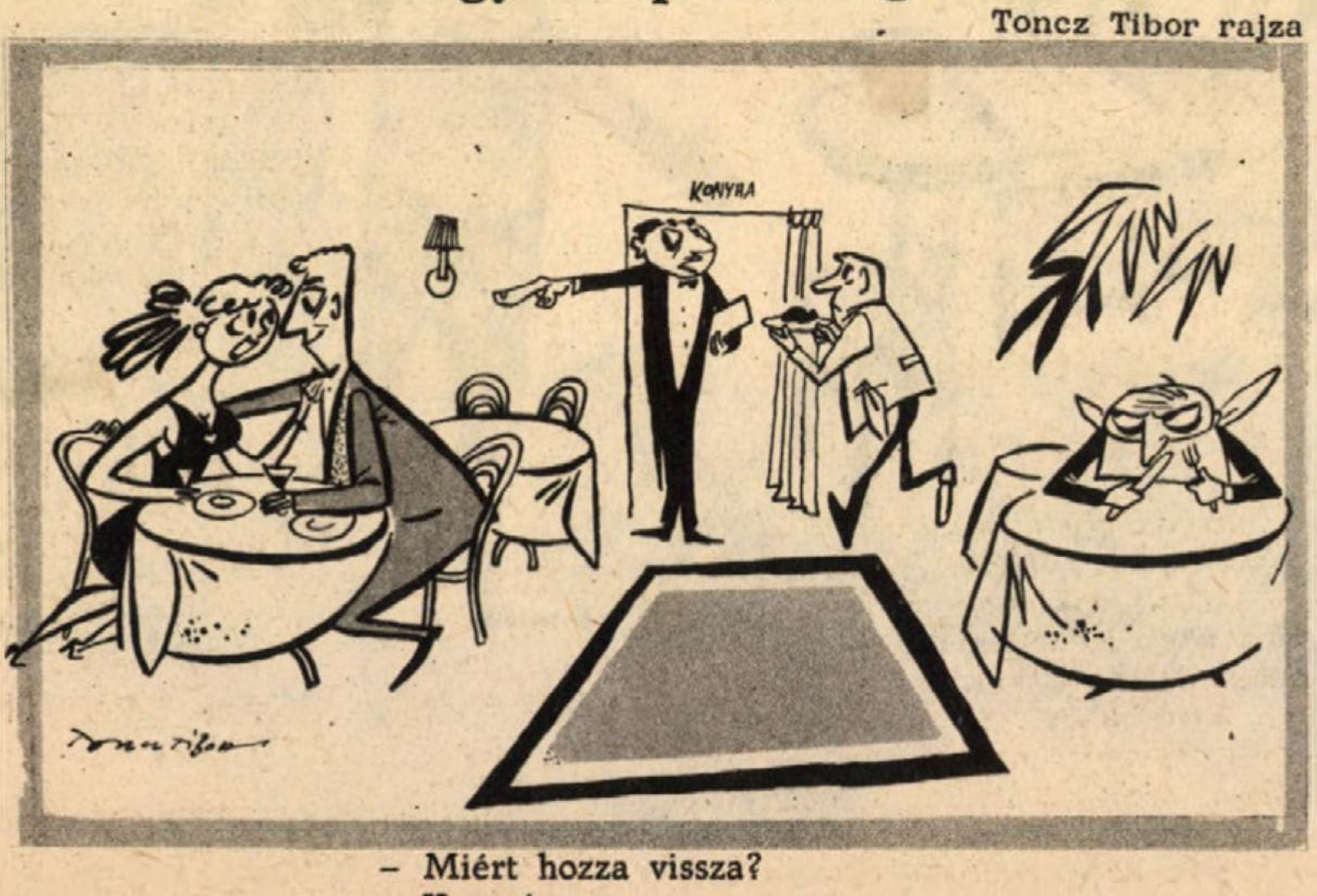
Példázat a rossz szabadságidő-beosztásról

Szűr-Szabó József rajza

Egy kis pszichológia

Toncz Tibor rajza

– Miért hozza vissza?
– Kozmás ...
– Oda vigye!

Jutalom

Egy köszörűs-kisiparos (két gyermek apja) életét kockára téve a Tiszába ugrott, hogy kimentsen két fuldokló gyereket. A mások életéért mindent kockáztató bátorság nagyszerű hőstett; a köszörűs valóban rászolgált a magas kitüntetésre és az ötezer forintos pénzjutalomra, melyet augusztus 22-én vett át a Parlament épületében. Valami elgondolkoztató azonban mégis akad a dologban.

Megérdemelt jutalmát a köszörűs augusztus 22-én vette át. A folyó jeges vizébe azonban január 10-én vetette magát a gyermekek életéért. Néhány nap híján tehát nyolc hónap telt el, amíg a társadalom hálájának kézzel fogható bizonyítéka a kezeihez jutott. Bár ez a közel nyolc hónapnyi idő egy kissé hosszúnak tűnik, úgy vélem, még sincs az ügyben semmi olyan rendkívüli vonás, amely a szatirikus glosszátor tolla után kiáltana. Az történt csupán, ami a Föld minden pontján történni szokott, amióta a papirost az Ember feltalálta: a köszörűs hőstettéből Akta lett. Az Aktát Hivatalok kezelik, ez hozzá tartozik az élet rendjéhez. S amíg a vidéki városból a hivatalok lépcsőin az akta eljut a legmagasabb helyre, bizony sok idő is eltelhetik. Mert sok a hivatal és még több az akta. Az is lehet — bár ebben tisztelettel kételkedem —, hogy *ennél* gyorsabban a köszörűs hőstettének aktája meg sem járhatta volna a maga útját. Ám, ha így van, még inkább elgondolkozom.

Az aktának nyolc hónapra volt szüksége, hogy útját végigjárja. A köszörűsnek néhány tizedmásodperc alatt kellett döntenie: vállalja-e, hogy saját két gyereke árva lesz s a vízbe veti-e magát, vagy sem. Az aktát iktatták, intézték, továbbították, megvitatták. A köszörűs ledobta a télikabátját és ugrott. Milyen szerencse, hogy az élet bölcs, hogy a dolgok ügyesen vannak elrendezve s nem az akta ugrik, hanem a köszörűs.

De tanulsága is van a köszörűs történetének. Nem éppen újszerű, de ezúttal nagyon pregnáns: jó lenne, ha a Hivatal nagyobb igyekezettel követné az Élet ütemét. Jó lenne, ha azok, akik az akták sorsát intézik, soha se felejtenék el, hogy minden akta egy-egy kis darabja az életnek, hogy az akta anyaga bár papiros, de lényege az ember; az élő ember kérése, panasza, sorsa, bánata, öröme, vagy — jelen esetben — önfeláldozó bátorsága. Jó lenne, ha azok között, akik az életet csak élik, valamint akik az életet adminisztrálják is, kisebb lenne a távolság érzésben és időben egyaránt. A köszörűssel azon csuromvizesen, ahogyan a vízből kivergődött, természetesen nem szoríthatott kezet a Hivatal. De arra már a jövőben ügyelnie kellene, hogy a hála forró érzését egy nyolchónapos ügymenet langyosra ne hűtse.

Tabi László

Közép-keleti rugby

Erdei Sándor rajza

GARFUNKEL MINDENBŐL KIMARAD

— Min töprengsz, Garfunkel? — kérdeztem Garfunkeltől és magamtól leültem mellé a kávéházi asztalhoz, mert éppen jó hangulatban voltam. Garfunkel szomorú, ködös tekintettel nézett rám.

— Fontos közügyekben töröm a fejemet, vagyis saját sorsommal foglalkozom. Amint tudod, középkorú férfiú vagyok, s ennek következtében teljesen kiestem az evidenciából, a kutya sem törődik velem. Hozzáteszem, egy olyan társadalomban nem törődnek velem, ahol mindenkinek a hóna alá nyúlnak valamilyen formában. De ki nyúl egy középkorú férfi hóna alá? Ki nyúl Garfunkel hóna alá? Abszolute senki.

Megszántam Garfunkelt és a hóna alá nyúltam, mire panaszosan vihogni kezdett.

— Hihihi... komolyan beszélek. Vegyük például a fiatalokat, velük mindenki törődik. Egy ország töri azon a fejét, hogyan lehetne megoldani a fiatalok problémáját. Hol magasztaljuk őket, hol leszidjuk őket, hol pedig megmentjük őket. De ki akarja megmenteni Garfunkelt? Abszolute senki...

— A fiataloké a jövő... — vetettem közbe ügyesen.

— És a középkorúaké a jelen — mondta barátom —, de ezt még sehol sem láttam kiírva. Ha valaki még nincs huszonnégy éves, nyert ügye van. Egyesületekbe tömörül, világszövetségekbe iratkozik, hol itt táboroz, hol ott campingol, táncol és nyakkendőt cserél a világ minden táján. Még Párizsba is elküldjük őket, hogy megundorodjanak a kapitalista társadalom léhaságaitól. De ki küldi el Garfunkelt? Abszolute senki.

— Én elküldhetlek — ajánlottam, de Garfunkel úgy elmerült gondolataiba, hogy nem is hallotta udvarias megjegyzésemet. Így folytatta:

— A fiatalokról szólnak a riportok, őket fényképezik le a képes újságok számára, mindenki az ő erkölcseik megmentésén fáradozik. De ki törődik a középkorú Garfunkel erkölcseivel? Senki. Ha én négykézláb jövök ki a kocsmából, nem megmentendő fiatal vagyok, hanem egyszerűen részeg disznó... Én nem lehetek úttörő, nekem nincs vasutam, én szolmizálhatok reggeltől—estig, a kutya sem fog lelkesedni érte... Sajnos, középkorú vagyok...

— És az öregeket is irigyled? Garfunkel?

— Hát ha éppen tudni akarod, nekik is sokkal jobb dolguk van. Az sem utolsó üzlet, nyolcvan évesnek lenni. Szeretik őket, kímélik őket. Sütkéreznek a napon és nyilatkoznak a rádiónak, hogy keveslik a nyugdíjukat. Hány könnyes riportot olvastál már a Nők Lapjában arról, hogy él a negyvenöt éves Garfunkel? Egyetlenegyet sem!

— A Nők Lapja nem foglalkozik férfidolgokkal...

— Éppen ez az! Miért van Nők Lapja és miért nincs Férfiak Lapja? Van Nőszövetség és nincs Férfiszövetség. Ha egy nőnek munka után harisnyát kell stoppolni, mindjárt összeül a kongresszus. Miért nem hívnak össze kongresszust Garfunkel ügyében, aki felhoz a pincéből két kübli szenet? Van anyák napja és van gyermeknap. A középkorú férfiaknak egyáltalán nincs napja. Én minden kampányból kiesek. Ha még vasutas lennék vagy bányász, esetleg pedagógus, egyszer egy évben lenne hetem vagy napom. Ha mentő lennék, legalább Szilveszterkor gondolnának rám. De mi vagyok én?

— Semmi... — jegyeztem meg és menni készültem, de Garfunkel lírai hangulatba heccelte magát.

— Már te sem értesz meg? Az ember egy kis szeretetre vágyik, egy kis gyöngédségre... Hányszor hallottad már ezt: „Jaj, de édes kisfiú!" És ezt: „Jaj, de aranyos öreg bácsika!" De mikor fogja valaki egyszer azt mondani: „Nahát, ma láttam egy tündéri negyvenöt éves embert, Garfunkelnek hívták, kövér volt és kopasz, hát meg kellett zabálni..."

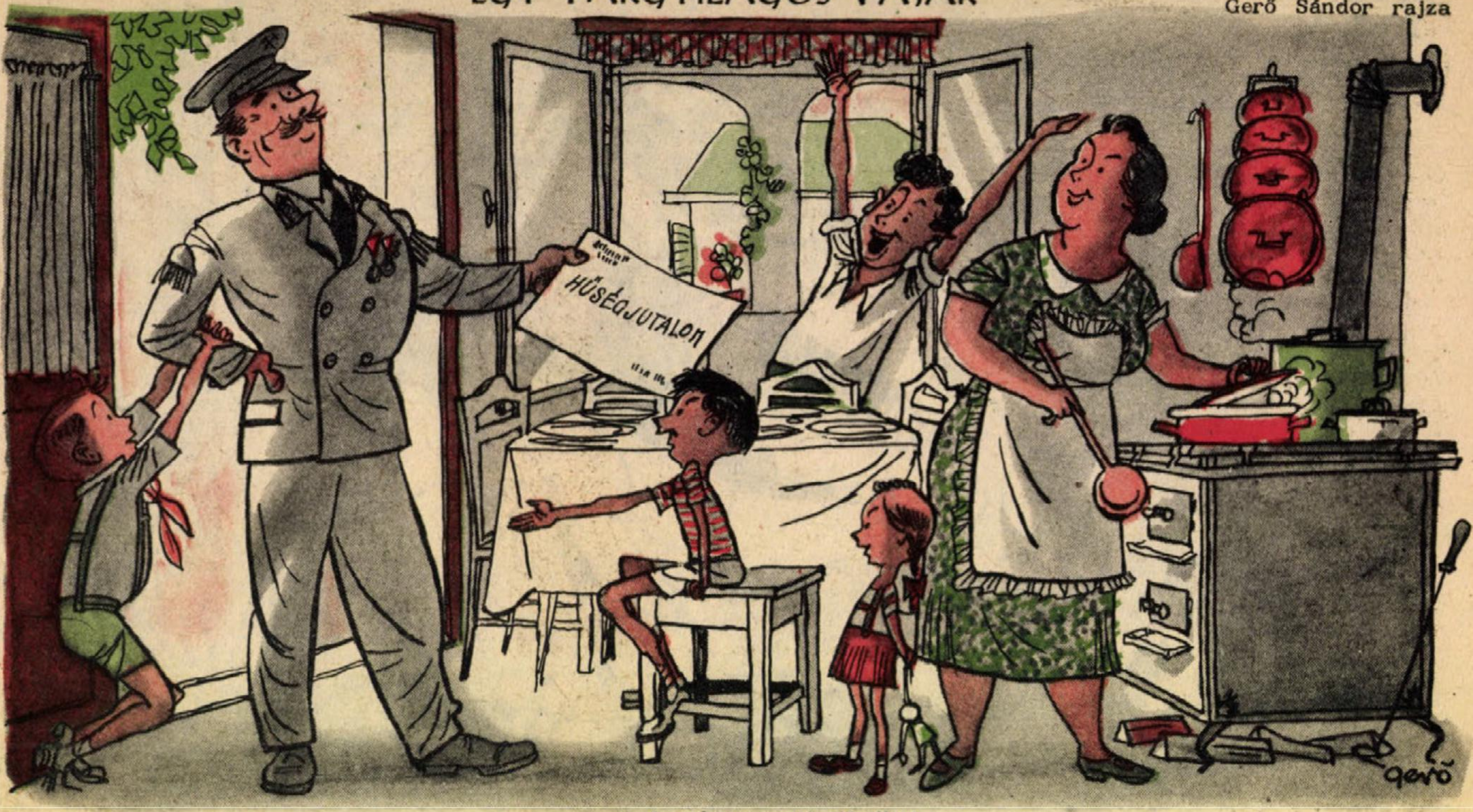
— Ide figyelj, Garfunkel! — mondtam és energikus mozdulattal talpraálltam. — Hadd rövidítsem le ezt a párbeszédet, mert a Szerkesztők nem szeretik a hosszú kéziratot. Te mindjárt közölni fogod velem, hogy megalakítottad a Középkorú Férfiak Szövetségét, ahová engem is beveszel alapító tagnak, tíz forint lefizetése ellenében. Közben te öt forintra fogsz gondolni, én pedig kettőre. Tegyük fel, hogy már itt tartunk, itt a kettesed és szervusz!

— Imádom azt a száraz humorodat... — mondta Garfunkel és keserű mosolylyal zsebre vágta a pénzt.

Gádor Béla

EGY TÁRGYILAGOS VÁJÁR

Gerő Sándor rajza

– Anyukám, ez téged illet!

Megmagyarázzuk a szabályozott termonukleáris folyamatot.

(Saját tudósítónktól.) Az egész tudományos világot lázbahozó OGRA-berendezéssel kapcsolatban a *Ludas Matyi* sem akar lemaradni a napisajtó mögött. Éppen ezért felkerestük *dr. Csillag Benő* professzor érdemes nukleológust és magfizikai munkást, hogy fejtse ki lapunk olvasói számára érthetően, világosan és népszerűen az OGRA-berendezés lényegét, a szabályozott termonukleáris folyamatok megvalósításának jelentőségét. A professzor szívesen állt rendelkezésünkre és a következő nyilatkozatot tette:

— A szabályozott termonukleáris folyamat rendkívül egyszerű dolog, akármelyik gyerek megérti. Mindössze hőről van szó, hiszen a „termo" ezt jelenti, mint például termosz, termál medence, termokoksz, Thermidor.

— Ez a hő jelen esetben többmillió Celzius fokkal magasabb, mint a sokévi átlag, s a tudomány jelenlegi állása szerint szobahőmérővel nem mérhető, vagyis a termonukleáris láncreakció házilag nem állítható elő, legalábbis egyelőre nem. A nukleáris a nukleus (mag) szóból származik, az atomenergia szempontjából azonban csak a dúsított, azaz nemesített atommag jöhet számításba.

— A magfúzió a maghasadás ellentéte. A maghasadást jól ismerjük a hasadás útján szaporodó baktériumok világából, ahol a hasadás érthetően nagy energiával jár. A magfúzió esetében viszont a magok egyesülnek, aminek során nagy energia szabadul fel. Az egyesülés mindig nagyobb erőt jelent, mint a hasadás, lásd: egységben az erő, viribus unitis, Egyesült Izzó.

— A deuterium nem más, mint nehéz hidrogén, de könnyű megérteni, mert nem más, mint a közönséges hidrogén (hydrogen ordináré) egy izotópja, vagyis képzeljünk el a közönséges hidrogén protonja mellé egy akármilyen neutront, s már világosan áll előttünk a deuterium. Deuterium akármilyen vízben található, vadon tenyészik, az óceánokban éppen úgy, mint hegyi forrásokban, amelyek tehát könnyen átalakíthatók energiaforrásokká.

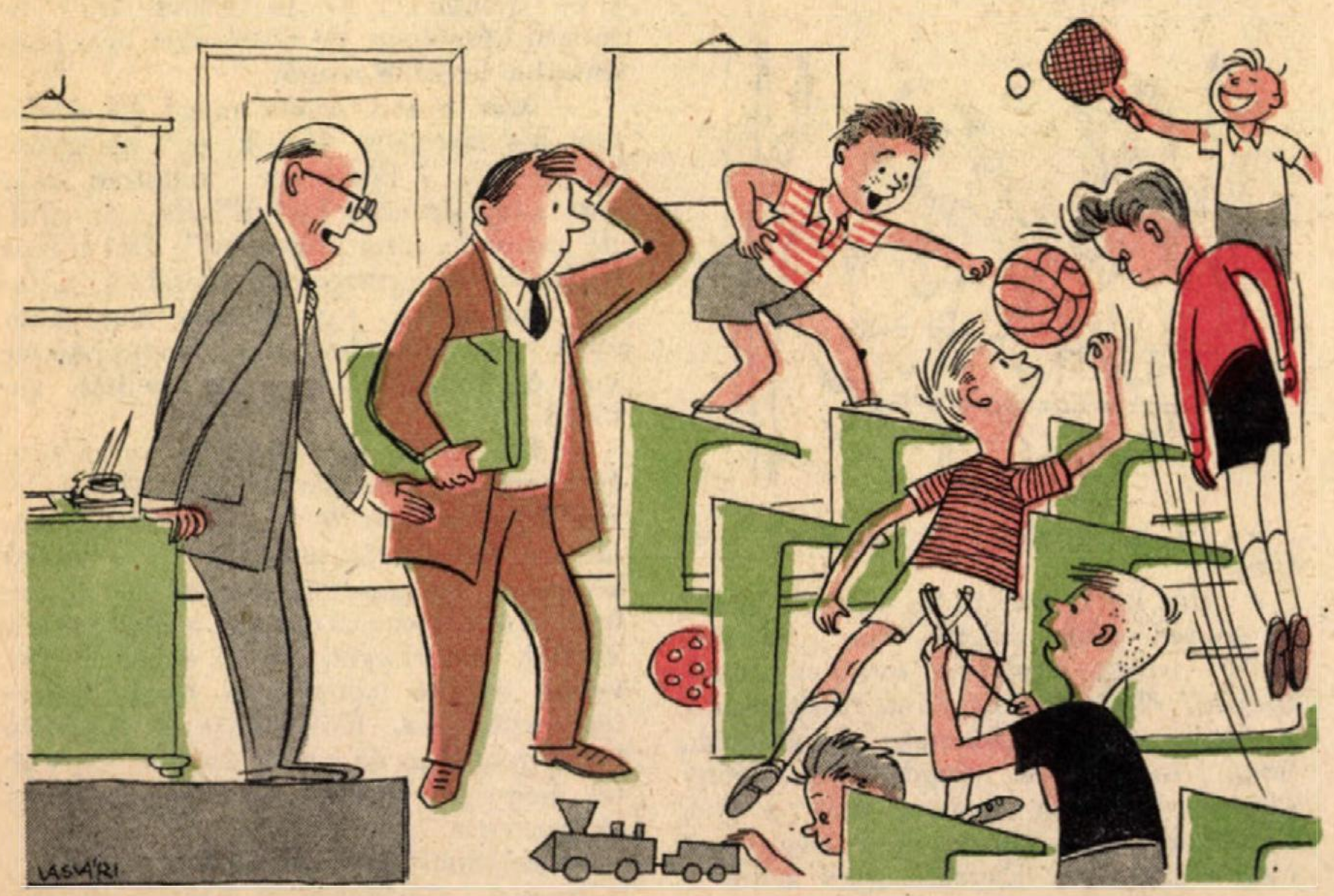
— Az eddigi kísérletek tehát szép sikerrel kecsegtetnek, de sajnos, a szabályozott termonukleáris folyamat is csak ideig-óráig oldja meg az emberiség energia-szükségletét, mert mintegy tízmilliárd év múlva újra más megoldás után kell nézni.

Megköszöntük a professzornak a kimerítő felvilágosítást, s megállapítottuk, hogy a dolog sokkal egyszerűbb, mint gondoltuk volna.

Feleki

Kezdődik az iskola

Vasvári Anna rajza

– Miért tetszik csodálkozni? Szegényeknek foglalkozniok kell valamivel, amíg elkészülnek a tankönyvek...

LEVÉL a követelőzésről

Tisztelt Uram!

A sors különös kegye folytán Ön abban a szerencsében részesült, hogy bár önkényesen és saját költségén hagyta el az országot, mégis közköltségen volt alkalma hazatérni, ami ha hálára nem is, de bizonyos megbecsülésre kötelezi Önt azok iránt, akik ehhez hozzásegítették. Hazatérése után számosan fáradoztak azon, hogy visszanyert pozíciójában Ön a korábbinál jobban érvényesüljön és — ha szabad magam így kifejezni — a külhoni trógerolás testi fáradalmait feledve, ismét szellemi munkában fejtse ki érdemes tevékenységét.

Ön azonban az egyszerű emberi hálát valamiféle kispolgári maradványnak bélyegezve, meglepően közönséges hangon és kultúremberhez méltatlan modorban, fenegyerek módjára követelőzni kezdett és olyan túlzott igényekkel lépett fel, amelyek Önt — saját véleménye szerint — már csak azért is megilletik, mert a kinti viszontagságokat megelégelve, egy szép napon szerény körünkbe visszatért. Kétségtelenül nagy érdem ez! Úgy vélem azonban semmivel sem nagyobb, mint amilyen érdem azokat illeti, akik csak éppen azért nem tértek vissza, — mert el sem távoztak.

Még hozzávetőlegesen sem tudom megállapítani, hogy Ön, úgynevezett rámenős módszerével eddig milyen eredményeket ért el, de úgy vélem, jobban és gyorsabban érvényesülne itthon, ha két kezével és agyával tevékenykedne, nem pedig nyers hangoskodásával és könyökével, ahogy ma teszi, mellőzve a szerény magatartás legelemibb követelményét is.

Meglehet azonban, hogy e felfogásomban nekem egyáltalán nincs igazam, hiszen Ön a fentebb ecsetelt és általam erősen kifogásolt nyegle és modortalan fellépésével máris elérte, hogy szinte egész hivatali apparátusunk Önnel foglalkozik. Ön körbejárta és leszidta az Alosztályt és a Főosztályt; felkereste és megdorgálta az Aligazgatót és a Főigazgatót; legutóbb pedig, személyes meghallgatása alkalmával, a Fő-Főigazgatót leckéztette meg úgy istenigazában.

E kimerítő elmélkedés során éppen azért hajlok arra, hogy nem nekem van igazam, hanem Önnek, mert eddig seholsem törekedtek kioktatni Önt a köteles illendőségről és magatartásról. Nem csodálkoznék tehát azon sem, ha a nagyon indokolt kioktatás helyett az Alosztály, a Főosztály, az Aligazgatóság, a Főigazgatóság és a Fő-Főigazgatóság közös erőfeszítéssel most azon fáradozna, hogy kiutaljon Önnek egy kisebbfajta toronyórát lánccal és pontosan éjfélkor táncraperdülő angyalos harangjátékkal. Nehogy istenments megsértődjék és újra itthagyjon bennünket . . .

Földes György

Kép a jövőből

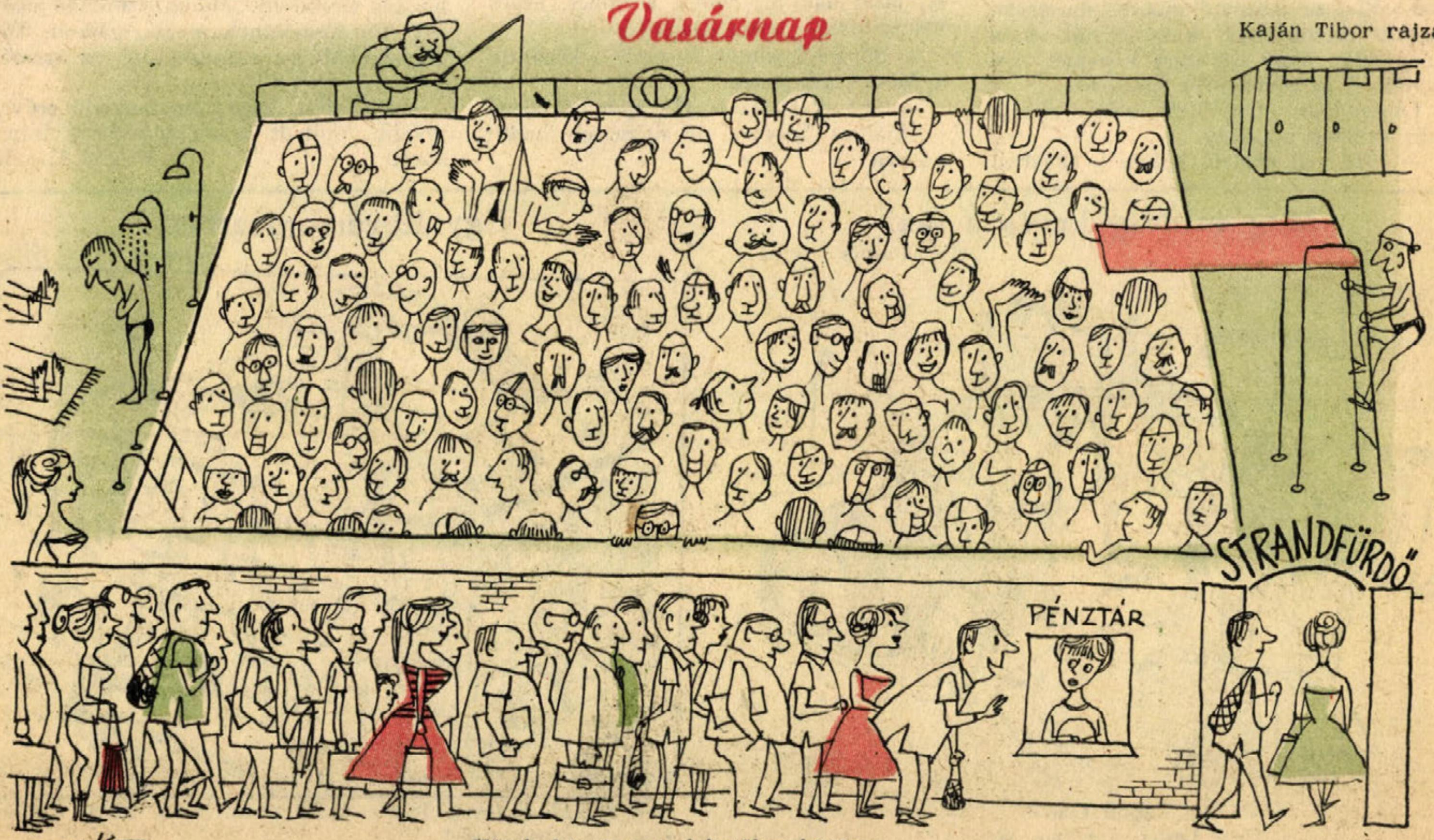
Hegedűs István rajza

Automata korszak

Vasárnap

Kaján Tibor rajza

– Kérek két jegyet, lehetőleg középre . . .

A műértő tolvaj

— Rettenetes! Szörnyű! Ezt nem élem túl! Tönkre vagyok téve!

A végső kétségbeesésnek ilyen szavai bugyborékoltak fel Tóvárosi-Tübinger Raymund festőművész lelke mélyéről, amikor betántorgott villája kapuján. A felesége megdöbbenve hallgatta a drámai szavakat.

— Mi történt, az ég szerelmére?

A mester sokáig nem volt képes értelmesen válaszolni a kérdésre, csak nyögött, síránkozott, majd tétova léptekkel, feleségére támaszkodva botorkált be az épületbe, s a hall egyik karosszékébe rogyott. Lehajtott egy pohár vizet, aztán rekedten csak ennyit mondott:

— Az éjszaka kirabolták a Műcsarnokot.

A felesége is leszédült egy karosszékbe.

— Istenem, ne hagyj el!

Tudta, hogy a férje hat képpel szerepelt az őszi tárlaton. Alig merte megkérdezni:

— Drágám... hányat loptak el?...

Tóvárosi-Tübinger maga elé meredve rekedten suttogta:

— Egyet sem! A gazemberek... mind otthagyták!

Aztán felugrott és az ökleivel hadonászott.

— Csirkefogók! Hülyék! Fogalmuk sincs arról, hogy mi a kép! Pimaszok! Ugyanabból a teremből ellopták Kolozsvári-Kropacsek két képét is, a „Nő a gleccserrel" című szégyenletes mázolmányt, meg a Heraklest a válaszúton. Radó Álmosnak négy képét lopták el öt közül, még azt a gyalázatos Abádszalóki Vénuszt is.

— És tőled... egyet sem?... — kérdezte halkan az asszony.

— Meg sem piszkálták egyetlen képemet sem! — sírt fel a Mester — sehol egy ujjlenyomat... végem van!

— Túlságosan sötéten látod... — próbálta vigasztalni a felesége.

— Engem te ne vigasztalj — legyintett türelmetlenül a Mester — Csak láttad volna az igazgató gúnyos mosolyát, amikor szemtelenül, kíméletlenül vágta szemembe, hogy egyetlen képemet sem lopták el az elvetemült bűnözők.

Lemondóan legyintett, mint akinek már minden mindegy.

— Meg kell dögleni ebben a világban — kesergett. — Sehol semmi megértés, sehol semmi méltánylás. Ezt érdemlem? Másét lopják el, olyanét, aki a cipőm sarkáig sem ér fel. De én tudom, honnan fúj a szél! A fejemet tenném rá, hogy a Sóvári-Sprontz csoport keze van a dologban. Mert ez nem véletlen! Szervezett hajsza folyik ellenem és az én személyemen keresztül a neorealizmus ellen. Olyan nincs, hogy egy betörő, ha csak egy kis művészi érzéke van, csak úgy elmenjen a „Gázlómélység" mellett. Gazemberek! Impresszionista szörnyetegek!

Alig két hónap múlva elfogták a tettest. Egy elzüllött képügynök volt, bizonyos Sólyom úr, aki az utóbbi időben szerelmi bánatából kifolyólag ivásnak adta a fejét. Tóvárosi-Tübinger azonnal megmozgatott minden követ, hogy beszélhessen a tettessel. Néhány nap mulva már beszélőre mehetett, s már az első szavaiból dőlt a felháborodás:

— Ezt nem vártam volna magától. Mondja, Sólyom úr, maga nem látta, hogy nekem hat képem volt kiállítva?

— Ezért tetszett bejönni hozzám? — kérdezte csodálkozva Sólyom úr.

— Igen, ezért! — válaszolt ingerülten a Mester. — Vegye tudomásul, hogy az én művészi hírnevem nem kapcarongy. Hogy merte a képeimet nem ellopni?

Sólyom úr vállat vont.

— Nem szeretem a maga képeit.

— És miért nem, ha szabad kérdeznem? — kérdezte a Mester fojtottan.

— Unalmasak — tárta szét a karját Sólyom úr. — Ha ránézek a művész úr képeire, elalszom. Hogy ez milyen veszélyes egy betörőre nézve, azt talán nem kell külön hangsúlyoznom.

— És lenne szíves megmondani, hogy miért unalmasak?

Sólyom úr ingerültté vált.

— Nézze, művész úr, engem azokért a képekért vonnak felelősségre, amelyeket elloptam. Maga azokért a képekért von engem felelősségre, amelyeket nem loptam el. Belém akar kötni? Azt lopok el, amit akarok, ebben senkinek nincs beleszólása!

— Sóvári-Sprontznak sem? — kérdezte a Mester gúnyosan.

— Mit akar azzal? Hagyjon békében! — kiáltott Sólyom úr mérgesen hadonászva.

— A kéz Sólyomé, de a hang Sóvári-Sprontzé — jegyezte meg Tóvárosi-Tübinger egyre magabízóbb hangsúllyal.

— Menjen a csudába ezzel a hülyeséggel, megvan nekem a magam baja. Inkább fessen jobb képeket, válasszon jobb témákat és bátrabban nyúljon a színekhez!

Mint a papagáj, gondolta a Mester, még csak át sem fogalmazza az impresszionista banditák szavait. Bátrabban a színekhez... ez a kakadu-iskola színorgiázók aljas idegenkedése a mértéktartó színektől. És ez a szerencsétlen nem érzi, milyen lejtőre jutott, kik mozgatják. Egész művészi ízlése kockán forog.

— Ide hallgasson, Sólyom úr — kezdte melegen. — Nincs magának családja? Nincs szüksége ügyvédre?

— Dehogynincs! — válaszolt bosszúsan Sólyom úr. — Miért kérdezi?

— Én szívesen támogatnám magát, ha maga is több művészi megértést mutatna irántam.

— Mit csináljak? — kiáltott Sólyom úr. — Törjek be még egyszer és lopjam el a maga képeit?

— Nem erre gondoltam — rázta a fejét Tóvárosi-Tübinger. — Sajnos, az ott elkövetett hibát már nem lehet helyrehozni. De még nincs veszve minden. Lesz főtárgyalás is. Nem leszek hálátlan...

Valóban elkövetkezett a főtárgyalás. És azon Sólyom úr az utolsó szó jogán így beszélt:

— Tekintetes bíróság! Töredelmesen bevallottam mindent, kérem ezt enyhítő körülménynek betudni. És még egyet szeretnék mentségemre felhozni. Szorult helyzetemben bűnös úton akartam ugyan pénzhez jutni, művészi lelkiismeretemmel azonban mégsem kerültem teljesen szembe, nem akartam jóvátehetetlenül megkárosítani a Műcsarnokot. Csak kisebb jelentőségű, csekély értékű képeket loptam el. Nem vitt rá a lélek például arra, hogy eltulajdonítsam korunk remekműveit, Tóvárosi-Tübinger csodálatos festményeit. Egyetlen képéhez sem nyúltam hozzá szentségtörő kezemmel...

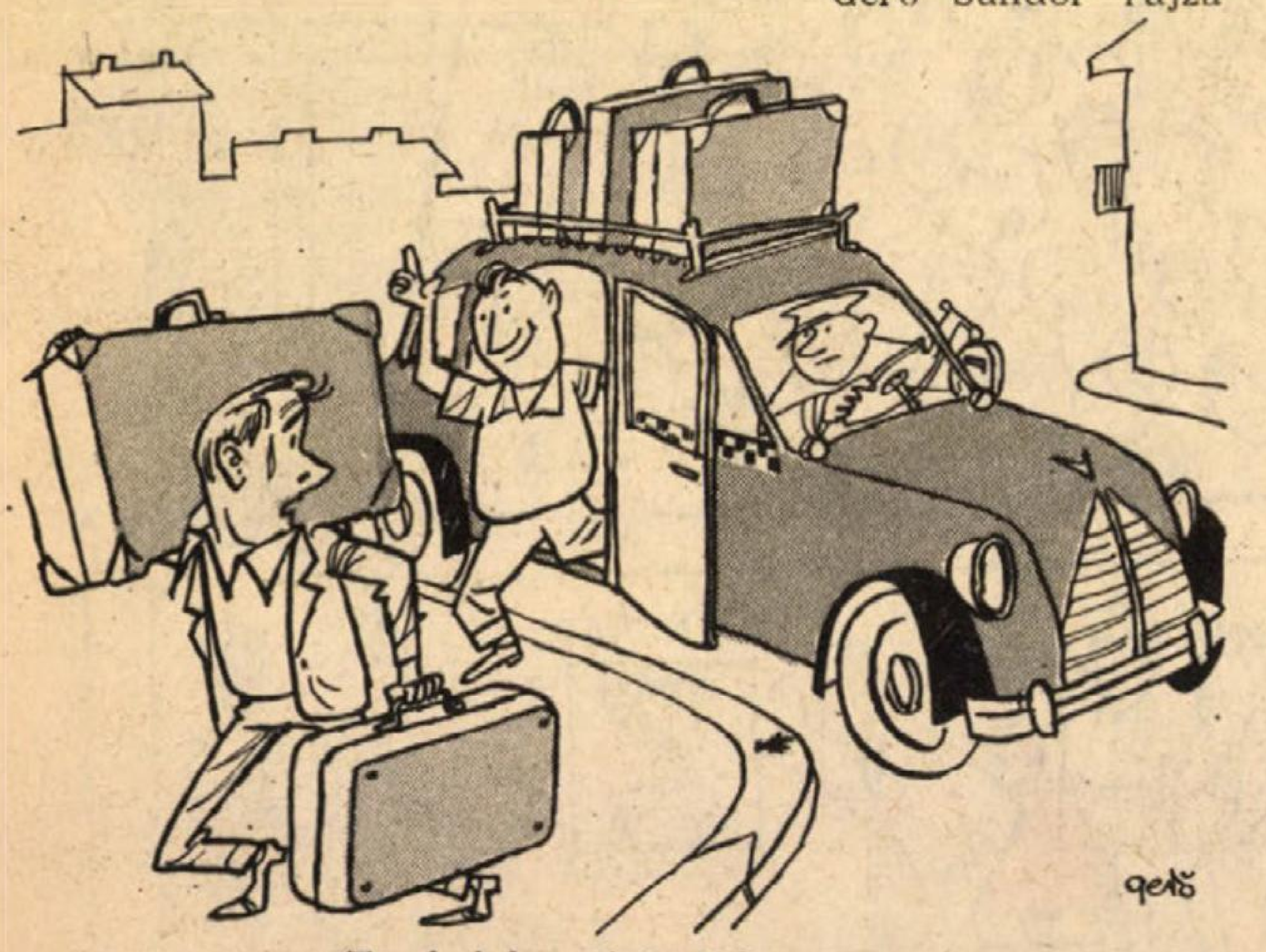
Sóvári-Sprontz ájultan esett össze a hallgatóság soraiban. Amikor viszont a bíróság elrendelte Sólyom elsőrendű vádlott elmeállapotának megvizsgálását, Tóvárosi-Tübinger veszítette el az eszméletét.

Az áldatlan harc nem lankadó erővel tovább tombolt a két művészeti irány között.

Feleki László

Még mindig kevés a taxi

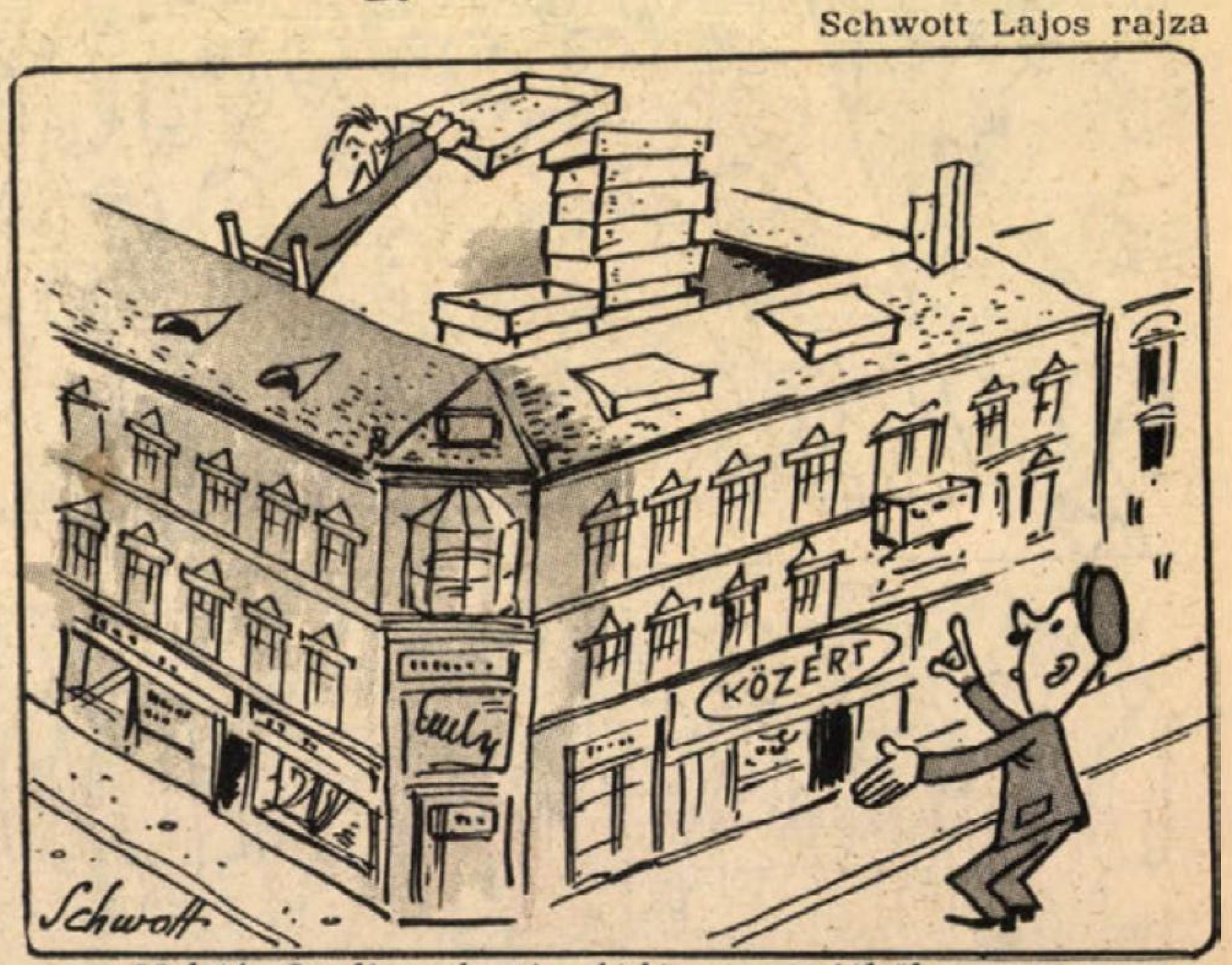
Gerő Sándor rajza

– Te, hol kaptál taxit?
– Még Lellén szálltam be.

Egy Közért-udvarban

Schwott Lajos rajza

– Hahó! Szedjen le tíz ládát a tetejéből, mert nagyon rontja a városképet!

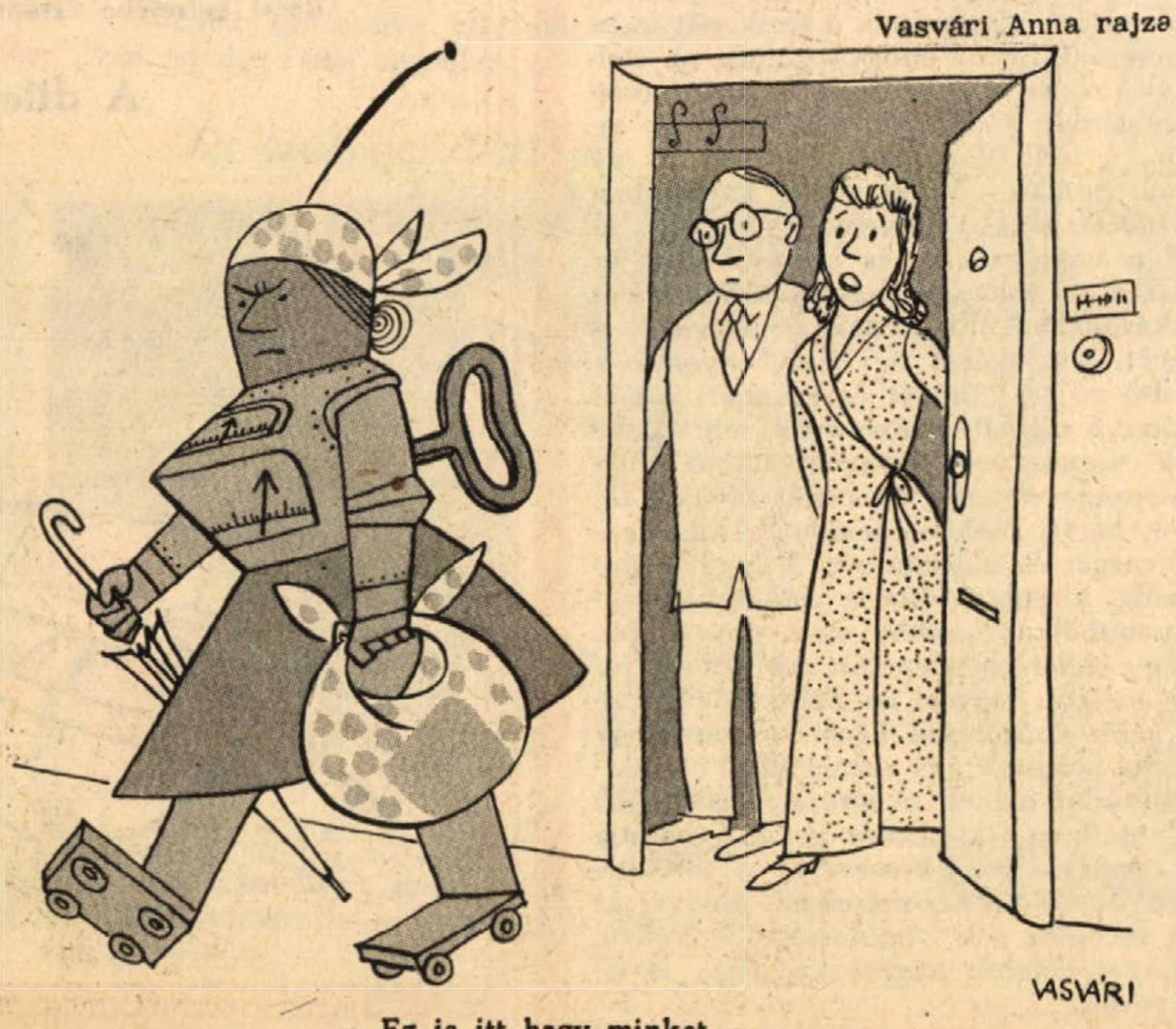
A FRANCIA SZPUTNYIK

(De Gaulle afrikai körútja) Erdei Sándor rajza

Ha majd megoldódik a háztartások gépesítése

Vasvári Anna rajza

– Ez is itt hagy minket...

SZABADTÉRI DIVATREVÜ

A villamoson megkérdezte egy nő a másiktól:

— Te, mennyibe kerülhet egy háromrészes vászon strandruha?

— Nem tudom...

Közbeszóltam:

— Bocsánat, én véletlenül tudom. A strandruha 224 forintba kerül.

Megköszönték a tájékoztatást, de egy kicsit csodálkoztak jólértesültségemen.

Ezúton közlöm a két hölggyel, hogy semmi csodálnivaló sincs informáltságomon. Én ugyanis egy olyan házban lakom, amely mellett kerti vendéglő van. Ebben a vendéglőben hetek óta délután és este divatrevüt tartanak. Aludni akarok, de nem tudok, mert a zsongító zene, amelyet lassan-lassan már megszoktam, elhallgat és felhangzik a kiáltás:

— Szürke nyári pikéruha 176 forint!

Azután:

— Fiatal nők számára selyemruha, alsószoknyával 510 forint!

A strandruha következik, azután kiskosztüm és miután vagy százszor hallottam az árakat, kívülről tudom a konfekcióipar kalkulációját.

Más előnyei is vannak lakásomnak. Nem kell az órámra nézni, nem kell felhívni a telefon pontos időjelzés-szolgálatát, mindig tudom, hogy hány óra van. A divatrevü kezdete 5 és 9 óra. Ács Marietta énekel: 9 óra 40, Csonka Endre magánszáma 10 óra 10 perc.

A napokban nagyon elmerültem egy keresztrejtvény fejtésében és csak arra figyeltem fel, hogy Kazal énekel. Ebből tudtam meg, hogy már tizenegy óra van. Gyorsan eloltottam a villanyt és álomra hajtottam a fejem.

Csak tegnap jöttem zavarba... Acélos hang énekelte:

— A Csap utcán végestelen végig...

Ki ez az énekes? Ez a műsoronkívüli szám egészen megzavart. Hány óra lehet? A Csap utcát először hallottam...

Feltárcsáztam a vendéglőt:

— Kérem, ki énekelt és hány órára van mindig beütemezve?

— Egy részeg vendég énekelt és remélhetőleg örökre kiütemeztük a vendéglőből — hangzott a válasz.

Azóta nincs baj sem a műsorral, sem a divatrevüvel. Tegnap valakivel találkozót beszéltem meg. Az illető már ismeri lakásom körülményeit és így szólt a telefonba:

— Szóval holnap délután. Tíz perccel a 118 forintos csíkos kartonruha után.

Palásti László

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mondd, Lacika, szoktál verést kapni?

— Persze!

— És ki ver meg? Apa vagy anya?

— Aki éppen ráér...

*

— Miért nem iszik kávét?

— Nem tudok aludni, ha iszom...

— Milyen érdekes, nálam megfordítva van: ha alszom, nem tudok kávét inni.

Pesti Dekameron

Boccaccio: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

AZ ÁTADOTT LAKÁS

(Egy lakáshoz jutott fiatal pár a nászéjszakán különös társbérlőkre talál)

Volt a belvárosnak egyik nagy bérházában egy kétszobás lakás, melyben évek óta egy bizonyos könnyűipari szövetkezet központi irodája működött, s melyben nyolc órától öt óráig volt a hivatalos munka, öt órától pedig másnap reggelig üresen állt. Ezt az irodát pedig egy meglehetősen fiatal, nőtlen és könnyelmű gondolkodású férfi vezette, ki gyakran használta fel öt óra után is az üres lakást különböző nőszemélyek fogadására, hol kedvére és háborítatlanul foglalatoskodott vélük, akár hajnalig is. Sőt néhanapján még egy-két jóbarátjának is átadta a hivatal kulcsát, hogy azokat is hozzásegítse hasonló dolgokhoz és különösen egyik legjobb barátjának kedvezett, kinek még kulcs-másolatot is csináltatott a lakáshoz, miután az rendszeresen más időben szokott volt a lakásba feljárni, mint ő. És ilyenformán mindketten sok titkos kalandot bonyolítottak le ottan, a délutáni és az esti órákban.

Történt pedig, hogy egy napon a felsőbb hatóság elhelyezési főnöksége jelent meg a hivatalban és rövid szemle után úgy intézkedett, hogy a hivatal beköltöztethető a főközpont épületeinek egyikébe, a helyiség pedig késedelem nélkül átadandó lakás céljára a kerületi tanácsnak. És nagyhirtelen elszállították az íróasztalokat, a kulcsokat pedig átadták a lakáshivatal képviselőjének, ki tüstént továbbadta azokat egy fiatal házaspárnak, kik eddig mindketten külön-külön éltek a szüleiknél és sóvárogva várták a napot, melyben végre saját lakáshoz jutnak. A fiatal pár pedig kevés bútorát egy kézikocsira rakva, aznap beköltözött a lakásba, a belső szobát sebtiben berendezve hálószobának, míg a másik szobában szívesen helyt adott néhány napra a hivatal el nem szállított irodaszekrényeinek és aktacsomagjainak. Azután pedig visszafordultak a kézikocsival, hogy visszaszolgáltassák azt tulajdonosának, majd megvacsorázzanak valahol, és úgy térjenek vissza éjszakára, otthonukba.

Ezen a napon történetesen a hivatali főnöknek ama jóbarátja volt soros a lakás esti látogatására, ki a saját-kulcsmásolattal is rendelkezett, s ki a hivatal délelőtti hirtelen felszámolásáról mitsem tudott. E napon pedig éppen reámosolygott a szerencse; a fickó ugyanis egy idő óta minden eredmény nélkül ostromolt egy egészen fiatal leányt, kit inkább a félelem, mint a szemérem tartott vissza az efféle kalandtól, s ki éppen e napon végre engedni látszott, s az eszpresszóban, hol délután találkoztak, midőn a férfi ismét megemlítette előtte a kívánságát, így szólt:

— Gondolkodtam a dolgon, s magam is megtenném végülis, amiért olyan régóta nyúzol, ha bizonyos lehetnék abban, hogy minden kellemetlenség nélkül és a legnagyobb titokban menne végbe a dolög. Mert soha nem állnék veled szóba többé, ha valamiféle kínos helyzetbe kerülnék miattad.

A férfi, hogy ezeket hallotta, máris karjában érezte a leányt, s égre földre esküdözött, hogy a hivatal-lakásnál diszkrétebb helyet az egész városban nem találhatnak. Erre pedig a leány nem ellenkezett tovább, hanem némi szorongással ugyan, de szívesen követte barátját a lakásba, és belépve az ajtón, az első szobában nagy rendetlenséget találtak, ám mindez érthető lett, midőn a belső szobában felfedezték a kényelmes fekvőhelyet. A fiatalember ekkor elégedetten mondá nőismerősének: — Láthatod, hogy milyen nagy kópé az én legkedvesebb cimborám, mivelhogy ilyen ravaszul átszervezi a hivatali szobákat, hogy még kényelmesebben foglalkozhassunk egymással. Most már beláthatod, hogy aggodalmad menynyire alaptalan volt, s mennyire kár, hogy azt nem győzted le magadban már hamarabb is. És minekutána a leány is belátta, a fickó mindjárt hozzálátott, hogy tapasztalja vele az átrendezés előnyös oldalát.

Nem sok idő múlva pedig az új lakók, kik ezalatt visszavitték a kézikocsit és az ünnepi vacsorát elfogyasztották, az ételitaloktól és az örömtől is mámorosan hazatértek lakásukba, s belépvén az ajtón, a férfi ölbe kapta feleségét, s így szólt hozzá: — Hadd viszlek karjaimban a hálószobánkba, mivelhogy így illik tenni a nászéjszakán és bizony, hogy ez lesz a mi valóságos nászéjszakánk, saját lakásunkban! És ilymódon tartva feleségét, könyökével ügyesen benyomta a belső szoba kilincsét és mindjárt sóbálvánnyá meredt a látványtól, míg a másik nászutaspáron szemmel látható nyugtalanság vett erőt, és a volt hivatali főnök barátja néhány textilneművel elfedte magát és nőismerősét. A fiatal leány pedig, ki ennekelőtte is már egyik meglepetésből a másikba esett, úgy érezte, hogy ekkora meglepetést már nem is bír el anélkül, hogy el ne aléljon, de végülis, erős sírógörcsök között magára kapkodta ruháit, s úgy menekült ki a lakásból, mint akinek a sorozatos élmények az eszét vették. Akkor pedig a barátja is tisztázta nagy-keservesen a történteket, és különkulcs-másolatait átadva, az új lakáshoz sok boldogságot kívánva, hanyatt-homlok nagysietve maga is eltávozott.

Somogyi Pál

Azért mégiscsak szereti a gyerekét...

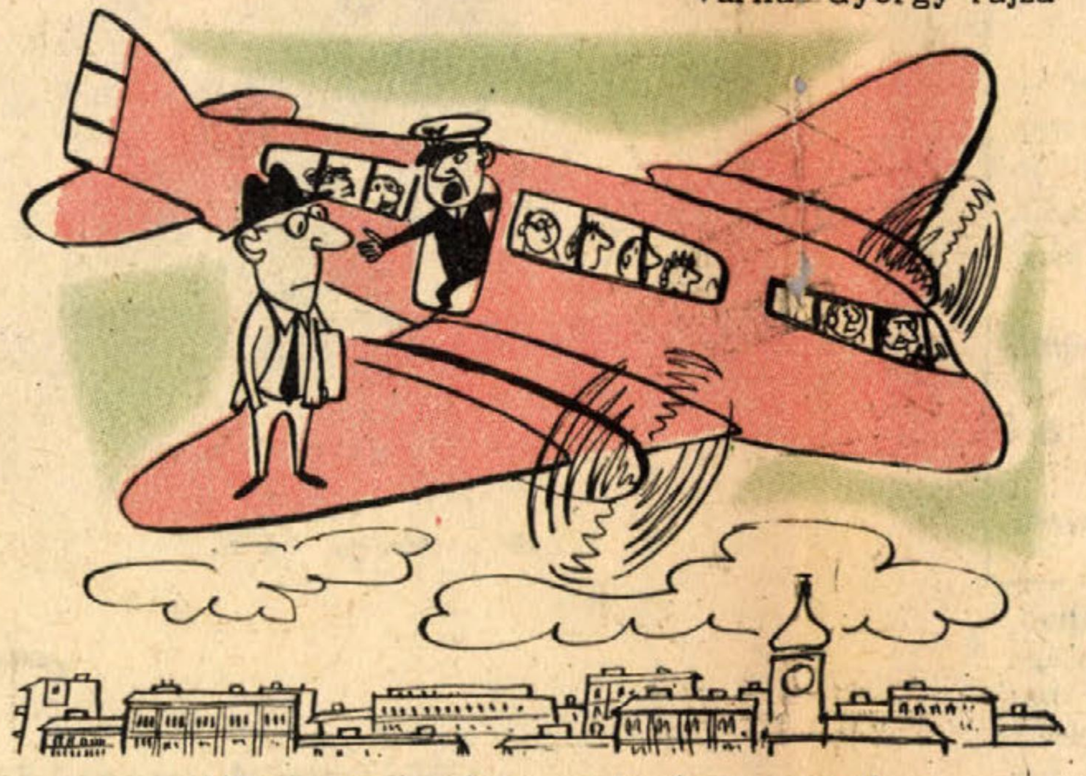
Vasvári Anna rajza

– Itt van, Ágika, a kockacukor...

Pesti sétarepülés

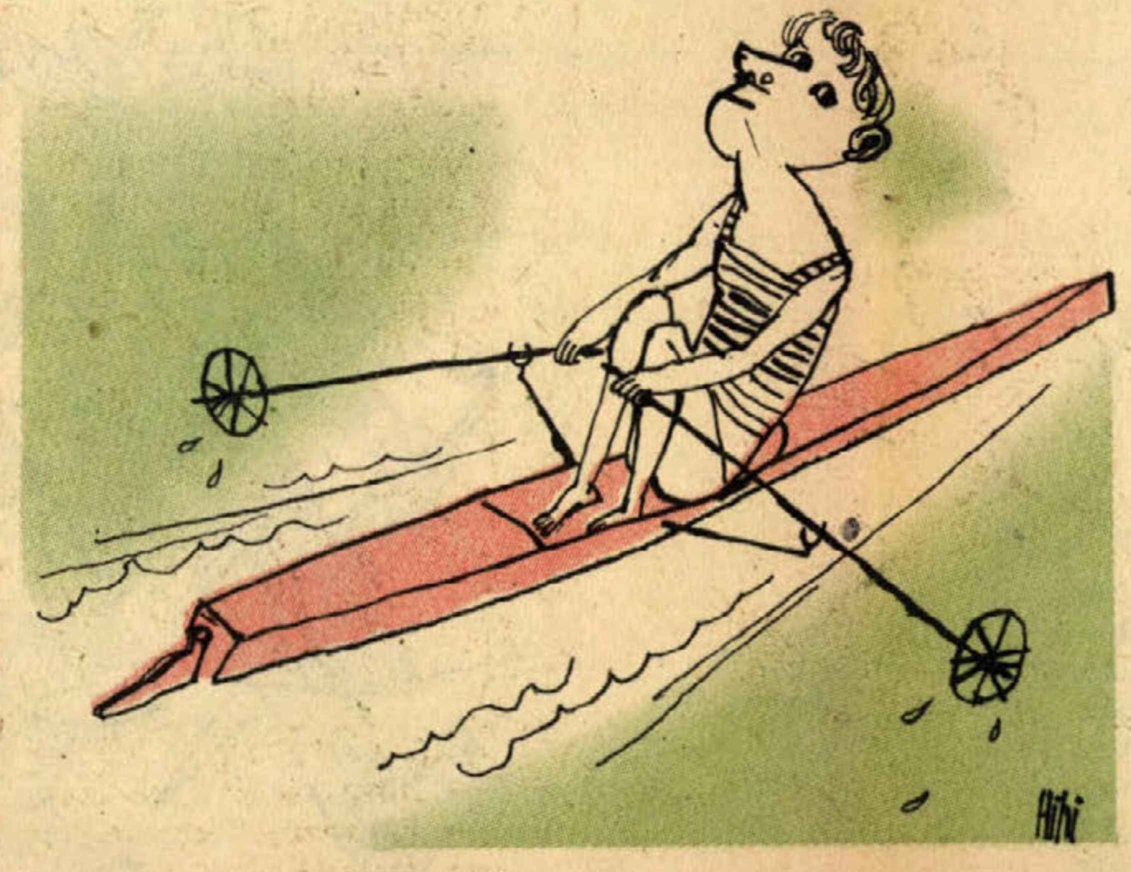
Várnai György rajza

– Hányszor mondtam már, hogy tessék a kocsi belsejébe fáradni!...

A dilettáns

Hegedűs István rajza

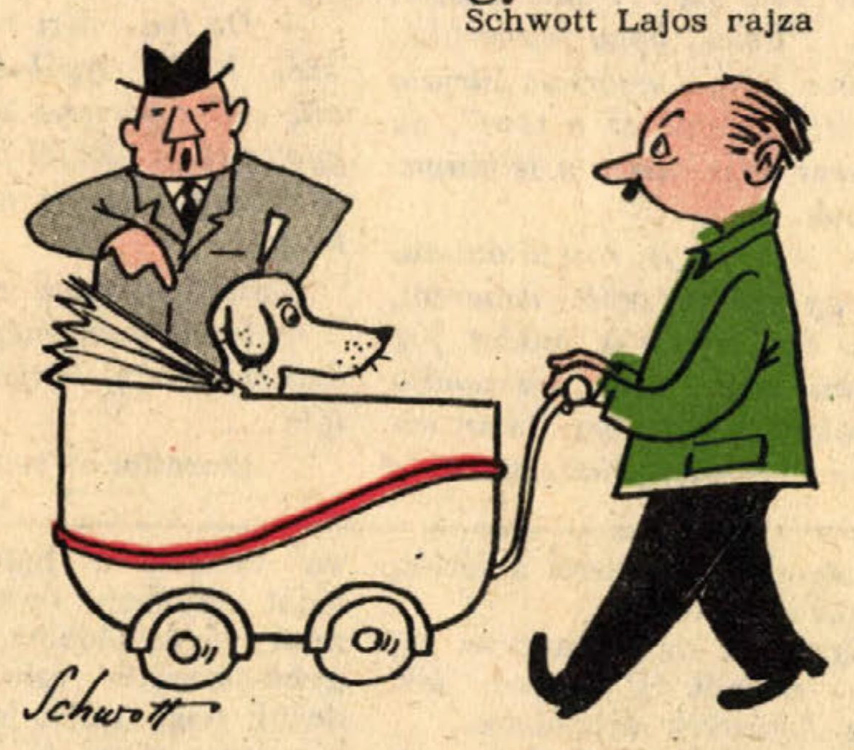
Szeret jól élni

Szűr-Szabó József rajza

Mit tegyen?

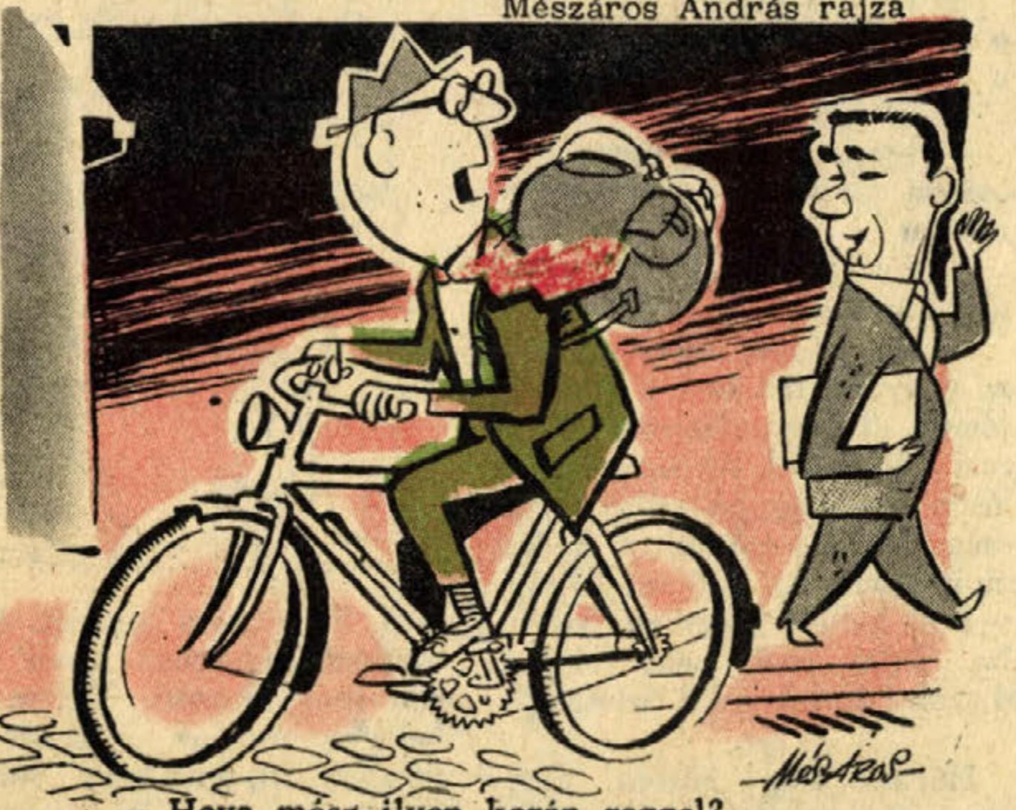
Schwott Lajos rajza

– Csak így tudom sétáltatni, különben minden fánál megállna...

Az autó gonddal jár

Mészáros András rajza

– Hova mész ilyen korán reggel?
– Balmazújvárosra a kocsimért... Ott kaptam garázst!...

Akadály

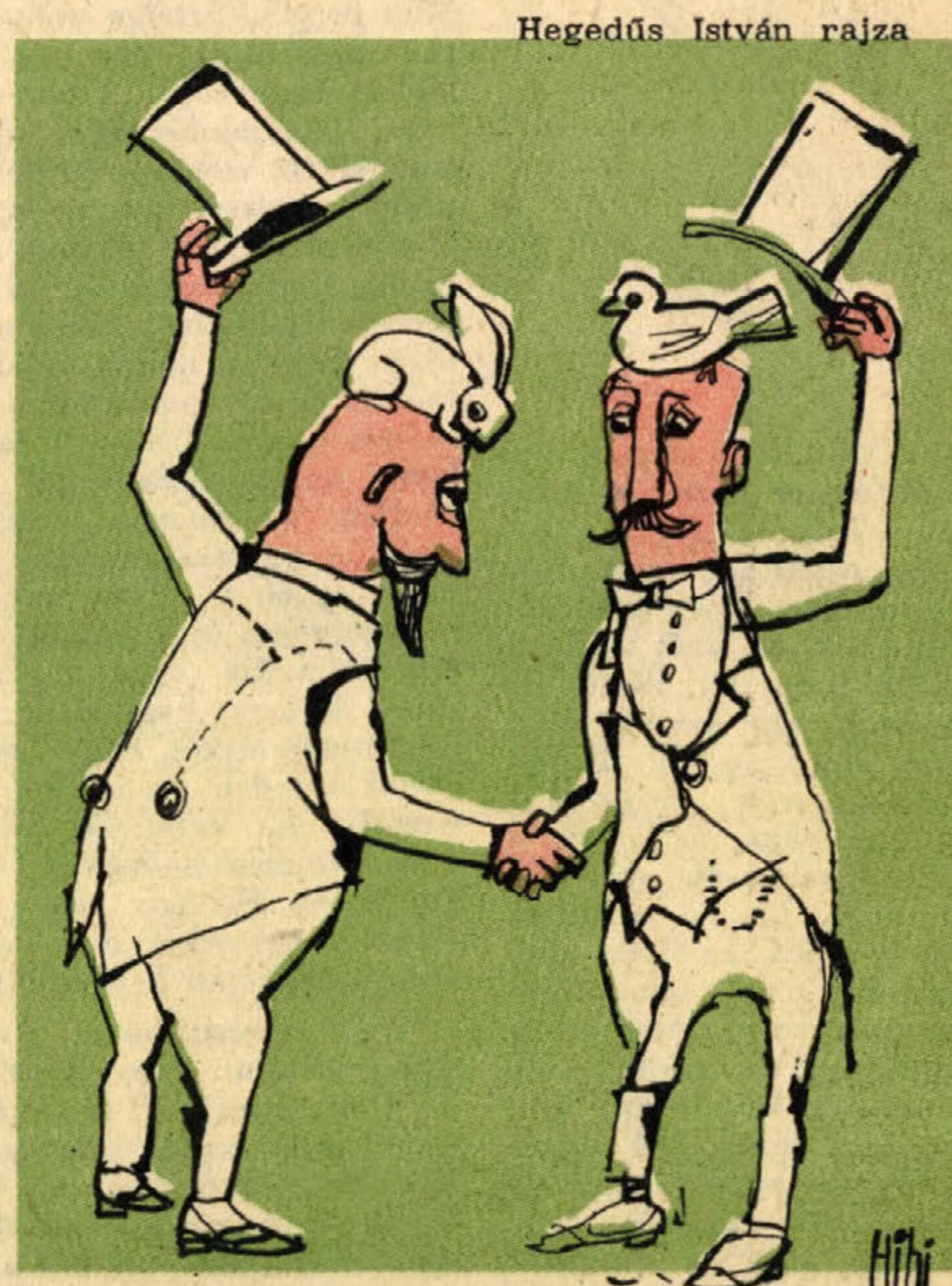
Pusztai Pál rajza

– Kisasszony, fogja be egy kicsit a fülét, mert ha most nem káromkodhatok, sohasem érünk fel a hegyre...

Bűvész-kongresszus Bécsben

Hegedűs István rajza

BULGÁR HUMOR

CVETANA PCSELINSZKA:

Családi félreértés

Ahogy Anna elolvasta a cédulára írt pár sort, az első percben úgy érezte, hogy forogni kezd vele a világ és le kellett ülnie a közeli székre, nehogy elvágódjon. Kezében reszketett a kis papírdarabka, amelyre Sztefan ezeket írta:

Annus! Ne várj rám! Elutazom Zefirnovnéval. Már régóta ábrándozunk mindketten a lehetőségről, s álmaink most valóra válnak. A holmimat elvittem. Most majd nyugodtan alhatsz, nem fog zavarni a horkolásom! Hagytam egy kis pénzt itthon, csókold meg nevemben a gyerekeket!

Sztefcsó

Anna két kézzel kapott a fejéhez, mintha gondolatait akarná megragadni. Nem, nem volt álom! De hogy lehetsé-

ges ez? Az ő Sztefcsója, a szelíd, szótfogadó Sztefcsó tette volna ezt? Igaz, hogy ma keményen megszidta, mert még arra sem képes, hogy feleségének új ruhát és cipőt vegyen. Példának hozta fel előtte barátait, akik úgy szeretik feleségüket, mint valami babát. Gúnyolódott vele, hogy már nyolc éve végzi ugyanazt a munkát, a sosemjövő előléptetésre várva. De... ez olyan semmiség volt! Az ilyen „beszélgetések" köztük szinte mindennaposak voltak. Meg aztán Ő mindig olyan szelíd volt. Még csak mentegetődzni sem tudott úgy, ahogy kell, egyre csak azt ismételgette: „Na de Anna... node Annuska...!" És most hirtelen elutazott egy nővel! Zefirovné! Az az aljas! Elviszi tőle a férjét! És még a legjobb barátnőjének mutatta magát! Nemrég ment férjhez és mennyire dicsekedett, hogy így meg úgy szereti a férjét... Hát szóval ezért jártak olyan sűrűn vendégségbe Zefirovékhoz. Ő pedig, a naiv lélek, nem gyanított semmit! De legalább Zefirovné szebb lenne, mint ő! Mi az ördög tetszett annyira neki rajta?... Dehát a tény, az tény. Sztefan elment Zefirovnéval, — itthagyta őt is, a két gyereket is! Borzasztó!

A csapás súlyos és váratlan volt. De vajon várhatott-e ilyent Sztefantól? Tőle, aki eddig mindig igyekezett kedvében járni? Aki alig pár napja egész szabadnapját otthon töltötte és foglalkozott a gyerekekkel, hogy ő reggel elmehessen a strandra. Még a krumplit is megsütötte, csakhogy ő pihenjen!

Egyszer csak a lelkifurdalásnak valami hulláma kapta el. Igen, az utóbbi időben ő idegessé vált. A gyerekek körüli gondok, az egyoldalú házimunka, a háziakkal való állandó kellemetlenségek, — mindez nagyon igénybevette az idegeit. És ő természetesen Sztefánon vezette le mindezt. Mint hogyha Sztefán volna az oka mindennek. Az utóbbi időben egyenesen ki sem állhatta férje jámborságát, újonnan felvett szokása, horkolása pedig egyenesen megvadította. Hányszor vágta oldalba éjszaka, hogy hagyja abba! Az pedig félálomban bocsánatot kért, majd a másik oldalára fordult és két perc múlva újra horkolt. Két hét óta a konyhába ágyaz neki, hogy ott aludjon, ne zavarja horkolásával „a gyerekek álmát". De más egyéb is bosszantotta: hogy nincsen új ruhája és kötött kesztyűje, mint barátnőjének, Lilinek, hogy nem vehet nylon-táskát, hogy nem járnak minden szombaton étterembe. És mindezért állandóan szemrehányásokat tett Sztefánnak. Szegény, még a vasárnapi meccseket is a társbérlőék rádióján hallgathatta...

És lám, most elment! Anna elkeseredetten sírni kezdett. Most mit csináljon? Hogy bírja ki ezt a szerencsétlenséget? Micsoda szégyen! De más baj is van: a gyerekek majd enni akarnak, Sztefán csak pár napra való pénzt hagyott otthon, ő maga pedig nem dolgozik!

Nem! — ugrott fel határozottan. Nem hagyja annyiban a dolgot! Visszaszerzi a férjét, bármi is történjék!

Egy perc múlva már az utcán szaladt és lihegve állt meg Zefirovék ajtajában.

— Óh, Zefirov elvtárs... a férjem... a felesége... — pityeredett el megzavarodva Anna és zápor módjára hullottak a könnyei.

— De hát mi történt? Mi ez a nagy riadalom? — kérdezte a meglepett Zefirov.

— Elmentek!...

— Igen, repülőgéppel egy órával ezelőtt! Telefonáltak nekem...

— És Ön... ilyen nyugodtan fogadja?

— De... hát miért? Annyira vágyakoztak erre a kiküldetésre? Tapasztalatcsere fővárosi vállalattal. Az üzemi gyűlésen egyhangúan választották meg őket, — számukra ez komoly siker. Az első repülőgéppel el kellett utazniok Szófiába. Talán csak nem felejtett el szólni önnek erről Sztefán?...

*

Három nap múlva Sztefán szerencsésen hazaérkezett. Ajándékként a fővárosból egy új ruhára való, gyönyörű imprimét hozott a feleségének. Este harsogva horkolt a hálószobában, saját ágyában, de a felesége nem vágta oldalba, csak nagyon szerette volna megkérdezni, hogy miért hagyott neki olyan rövid és kétértelmű levélkét, de mégsem kérdezte meg. Szégyellte volna beval-

lani, hogy mire gondolt. A következő napokban Anna teljesen megváltozott. Vidám lett, kedves és az idegességnek mintha nyoma sem maradt volna benne. Sőt! Vasárnap maga kérte Sztefánt, menjen el a meccsre és még a kapuig is elkísérte!

Fordította: **Bebők Gábor**

EMIL ROBOV:

MESE a meséről

Mostanában mindenki állatmesét ír. Könnyű nekünk, embereknek, hiszen a szegény állatok semmit sem tehetnek ellenünk. De képzeljék csak el, mi lesz, ha egy nyúl fog mesét írni, mondjuk Pindurról és az elefántról. Leírja a címet, aztán elgondolkozva így szól:

— Ejnye, hogy az ördög vinné el, kellett nekem éppen az elefántot hősömül választanom? A legerősebb állatot?... Igaz, hogy pozitív hősként mutatom be, de mégiscsak meséről van szó... Mit tudom én!... Félek, hogy félreértik...

Erre a nyúl gyorsan átírja a címet: „Pindur és a teve", de ez sem adja vissza a lelkinyugalmát.

— A teve is rosszindulatú. Ahogy én a tevét ismerem, száz év múlva is módot fog találni arra, hogy visszaadja a kölcsönt. Jobb lesz talán ezzel a címmel: „Pindurka és a ló"... Ló?! A ló patkós állat! Nem, nem, jobb lesz, ha a szamárral helyettesítem... Hű, a szamár sem megfelelő... Kecske? Birka?... Jaj, az ördög vinné el, egyik sem jó...

Megfeszített idegekkel gondolkodik a nyúl, és aztán nagyot ugrik örömében.

— Megvan! Megvan! A mókus!... Persze, hogy a mókus! Hiszen az semmit sem árthat nekem... Tehát: „Pindur és a mókus"... Pindur?... Nem, ez sem lesz jó.

— De hát miért nem jó? — szól közbe nyúlné asszony, aki eddig a szoba sarkából figyelte férje alkotói problémáit.

— Hiszen Pindur kutya kicsi kutya!

Bánatosan feleli rá a nyúl:

— Igen, most még kicsi, de egyszer nagy kutya lesz belőle...

(Fordította: **Balogh Jenő**)

MINDEN NEM LEHET EGYÜTT!

Szűr-Szabó József rajza

Raktáros: Hát kérem, ellenőr kartárs, a raktárunk rendben van, csak az a baj, hogy a rendben nincsen raktárunk...

HETI KRÓNIKA

Kéményseprő probléma

Kevés Pesten a kéményseprő,
Soraik egyre fogyatkoznak,
S az utánpótlás kérdései
Komoly fejtörést, bajt okoznak.

Nem csoda, hogy a helyzet képét
Ez ügyben sötét színnel festem,
Megérhetjük, hogy kéményseprőt
Csak feketén kaphatunk Pesten.

Tüzelőszállítás

Annak, ki tüzelőfát rendel,
Nem túlzás az az állítása,
Hogy izgalmasabb minden filmnél
A tűzifáknak szállítása.

Nem akarok a TÜSPED ellen
Emelni semmiféle vádat,
De „Kopogd le a fán", barátom,
Ha jól mérik meg majd a fádat.

Hidvéghy Ferenc

SPARTAI DOKTOR

Az Amerikai Orvosi Társaság Lapjában, a „Journal"-ban olvastuk, hogy az egyik sebészorvos a műtét előtt tájékoztató beszélgetést folytatott betegével. Ezt mondta neki:

— A lehető legrövidebb idő alatt talpra akarom önt állítani a műtét után. Már az első napon legalább öt percet kell sétálnia. A második napon tízet, a harmadik napon már egy órát.

A beteg udvariasan megkérdezte:

— A műtét alatt szabad feküdnöm?

Az egészségre ártalmas üzemek köré védőövezeteket létesítenek

Mészáros András rajza

TOTÓZÁS

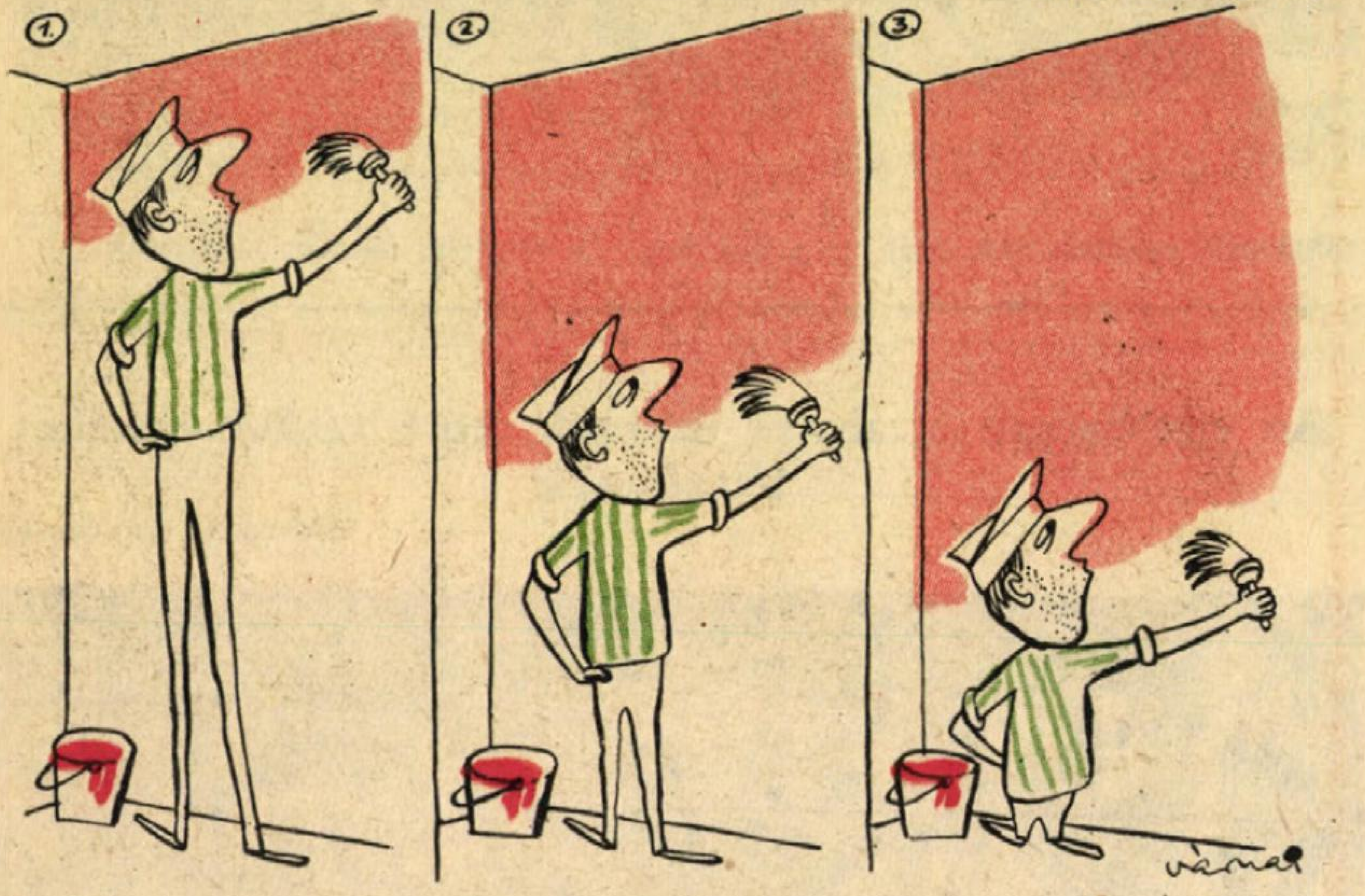
Gerő Sándor rajza

– Tök, vagy dinnye?

Rugalmas szobafestő

Várnai György rajza

E heti hirdetésünk

a gavallér

— Nem, nem, drága szerkesztő úr... jaj, igazán ne szégyenítsen meg... a legnagyobb megtiszteltetés, ha vendégül láthatom... igazán szóra sem érdemes, semmi az egész, egy dupláért igazán nem érdemes... az elv, a tisztelet... nekem jelent örömet, az én lelkemnek kielégülés... igazán végtelen csekélység... nem, az én társaságomban ön nem fizethet... komolyan mondom, megharagszom tisztelettel... kisülne a szemem a szégyentől, ha még arra sem érdemesítene, hogy egy rongyos fekete erejéig... megbánt, igazán... borzasztóan fáj, ha így ismert, nem érdemlem meg igazán... nem, nem... főúr, ide figyeljen, ha a szerkesztő úrtól egy fillért is elfogad, akkor engem többé nem lát... majd én, tessék csak hagyni, van apróm is... két dupla volt... igen, együtt, nekem számolja, ide figyeljen... hehehe, elnyomom bizony a hangját, szerkesztő úr... ön lehet Európa legkiválóbb zenekritikusa, de hangom aztán talán nekem van... valamicske hang, nagy, de iskolázott, hehehe... nem mondom, hogy én vagyok a világ legnagyobb énekese, de azt a Szuszanyint maga Rejzen is meghallgathatná, meg talán szegény megboldogult Saljapin barátom... drága Fedorom... nem, nem, szóra sem érdemes, én köszönöm, drága szerkesztő úr... igazán megtiszteltetés...

(Két hét múlva.)

— Láttátok? Olvastátok? A gazember! A szélhámos! Azt merte firkálni rólam, hogy nem voltam elég drámai a Szuszanyinban. Orgyilkos! De feketét potyázni — ahhoz van esze!

F. L.

Ártatlanság

Lux Katalin rajza

– Kérek egy vonalat!

– Neked gyerekjegy kell, miért kérsz vonalat?

– Mert apukám a gyerekjegyet nem tudja elszámolni...

Fekete szem éjszakája

Rigó Jancsi, a híres-nevezetes cukrászsütemény a cukrászda pultján unatkozott. A vanília- és kávéillatú helyiség teljesen üres volt, csak egy feketekalapos, csipkezsabós nénike üldögélt az egyik sarokban, hosszú szimpla mellett. Hirtelen nyílt az ajtó és belibegett egy tündérszép, szőke, kacsafark-hajú, molett kis nő.

— Ez egy Herzog-lány! — súgta a jólinformált felszolgálónő a pénztárosnőnek. — Jól ismerem az apját, maszek kisiparos, nagyon sok pénzük van. A férje exportvállalatnál dolgozik, rengeteget jár külföldre, és ami a legfontosabb: munkáskáder. A felesége érdekből ment hozzá.

A pulton Rigó Jancsi minden szót hallott és egy röpke perc alatt halálosan beleszeretett a Herzog-lányba, aki gőgösen és begyesen üldögélt a kisasztalka mellett, egy pillantást sem vetve a friss és fess cukrászsüteményre. Rigó Jancsi a nő száját nézte, ezt az érzéki, vastag, piros, csillogó szájat és a félelmetesen villogó, szabályos fehér fogakat. Ha öreg barátja, a jóságos és bölcs Indiáner, nem fogja meg Jancsi piskótáját, az egy hetyke csukafejessel menten beleugrott volna a Herzog-lány kísértő szájába.

— Jól gondold meg, Jancsi! — intette őt az öreg Indiáner. — Az a nő nem neked való, fiam. Tönkretesz. Megesz. Nem hozzánk, édesipari termékekhez való, fiam...

— Szeretem! — lihegte Rigó Jancsi. — Nem tudok lemondani róla...

A pult másik végén a szolid kis Stefánia zokogott, titokban szerelmes volt Rigó Jancsiba és rettenetesen fájtak neki ezek a szavak, mintha késsel hasogatták volna a tésztáját.

A Herzog-lány unottan duplát rendelt, de a tekintete megakadt a snájdig Rigó Jancsin, s többé már nem tudott másfelé nézni. Vágyakozva, leplezetlen mohósággal nézegette Jancsit, aki férfiasan illegette magát és szívdöglesztően mosolygott.

— Megrendeljem? Ne rendeljem meg? — töprengett az asszony és a szívében vihar dúlt.

Rigó epedő, szerelmes pillantásokkal fixírozta a Herzog-lányt és arra gondolt, hogy megszökteti a nőt, hazaviszi a szülőfalujába, a konyhába, építenek maguknak egy szalmatetős hűtőszekrényt és ott fognak élni kettecskén, távol a világ zajától, holtomiglan, holtodiglan.

A nő még mindig Rigó Jancsit bámulta és időnként megnyalta a szája szélét. Nem merte megrendelni a hódító külsejű cukrászsüteményt, mert szigorú és konzervatív szabónője eltiltotta az édességektől.

— Ne hagyj itt minket, Rigó! — könyörögtek Jancsinak az ischlerek, linzerek és mignonok. — Mi lesz velünk nélküled? Nézd, hogy sír utánad a kis Stefánia...

De Rigó Jancsi nem törődött a társaival, barátaival. Nem látott és nem hallott.

— Gyere, gyere, te Herzog-lány! — zihálta a nő felé. — Enyém kell, hogy legyél. Úgy szeretlek, majd megeszlek. Gyere, bemutatlak a családomnak, megismered Lúdláb nagyanyót és a nagybátyámat, Rolád bácsit és Dobos nénit, a körösztanyámat...

Kisvártatva nyílt az ajtó és belépett az üzletbe egy őszülő halántékú, elegáns férfi, kezében diplomata aktatáskával.

— Ez a férj — konferált a felszolgálónő. — A Herzog-lány férje. Jóképű alak, nem?

A férj megállt a felesége asztala mellett és halk, finom hangon, amiben némi szemrehányás is bújkált, így szólt:

— Gyere haza, drágám... Mért ücsörögsz egész nap eszpresszókban, cukrászdákban?... Gyere haza, várnak a gyerekeid, mind a harminchatan...

Erre a szóra, hogy „gyerekek", összerezzent az asszony és könnyes szemmel, kínlódva, lassan elfordította fejét a pulttól, Rigó Jancsitól. A méltóságteljes férj magához szólította a felszolgálónőt, kifizette a cehhet, aztán elhurcolta a feleségét.

— Ne menj el! — kiáltotta Rigó Jancsi szenvedélyes hangon, kétségbeesetten, de a Herzog-lány már nem hallotta, messzire járt.

Másnapra szegény Rigó Jancsi bánatában megavasodott és emberi fogyasztásra alkalmatlanná vált. Ekkor vásárolta meg a magyar filmipar és mivel másra már nem lehetett felhasználni, koprodukciós színes film készült belőle.

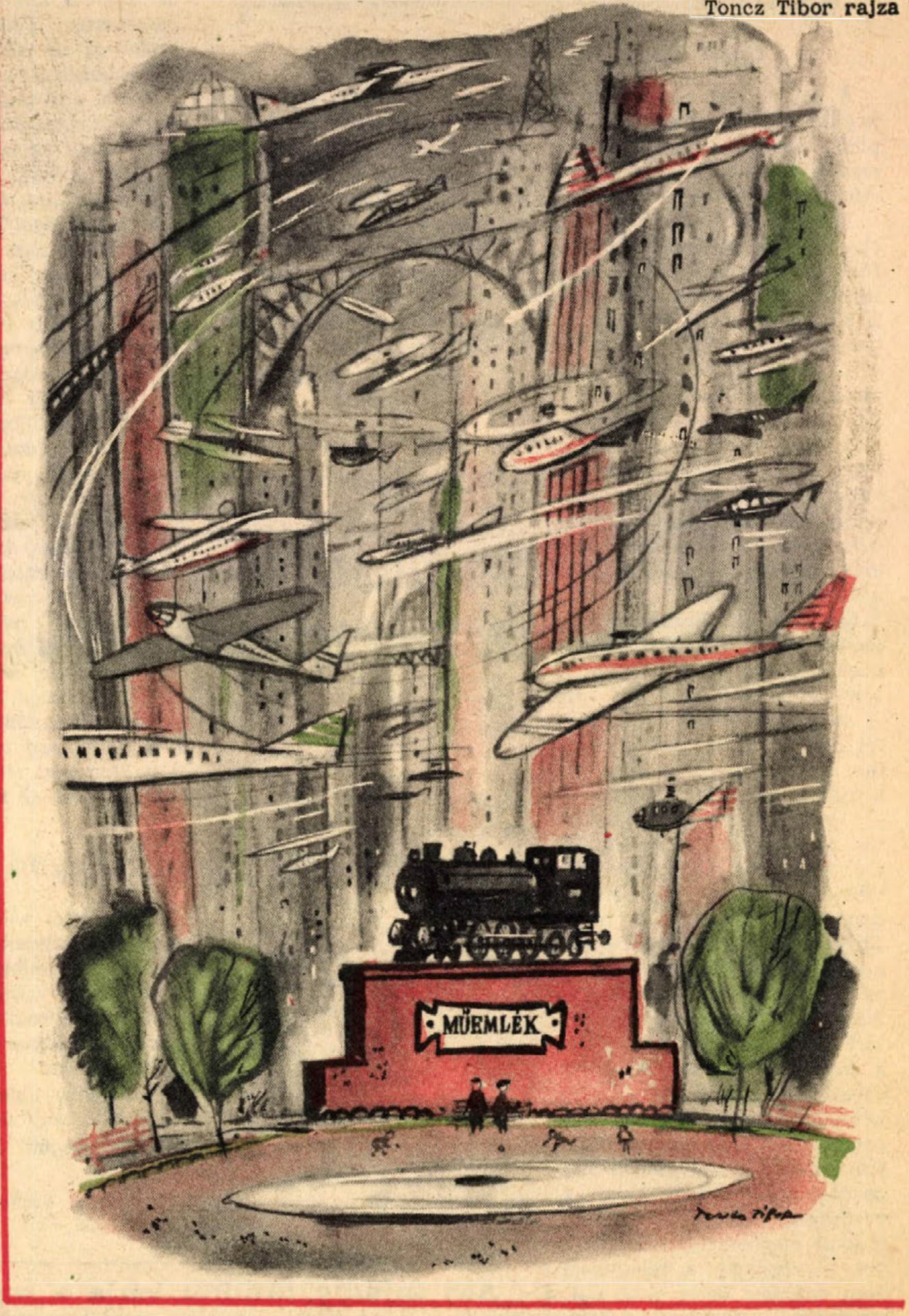
De az avas íze azért mégis megmaradt.

Mikes György

NEMSOKÁRA...

Toncz Tibor rajza

Le a bürokráciával.

Pesti kofa-invázió Félegyházán

A hajnal még csak hasadni készült, de a kiskunfélegyházi piac körül már nyüzsgött az eladók szekértábora, jelezvén előre, hogy jó lesz a vásár...

Idejövet azt mondta nekem egy helybéli atyánkfia, hogy a félegyházi piac: a pesti baromfiüzérek, vándor-kofák és azok felhajtóinak hatóságilag engedélyezett vámszedőhelye. A kétkedés, amellyel közlését fogadtam, nagyon kiülhetett a képemre, mert informátorom utánam kiáltott: Ha nem hiszi, nézze meg! Mikor pedig úgy vélte, hogy a megnézés magját már sikerrel elhintette bennem, fültövön ostorozta kétlóerős öszvérét és belekocsizott a végtelen rónába.

Én meg ott maradtam egy támaszpontul kiszemelt homokbuckán és vártam a beígért sisera-hadat. Úgy tíz óra tájt – amikor a hosszú várakozástól már éppen csüggedni kezdtem – a borsátor tövében elkurjantotta magát valaki, hogy: „Jó reggelt kívánok, megjöttek a budapesti kofákok!" A kurjantás irányába nézve látom ám, hogy a pesti kofák tényleg megérkeztek. Négy TEFU, meg egy személyautó hozta őket ketrecestül, mindenestül a piac bejárata elé. Azért csak elé és nem mindjárt belé, mert a helyi tanács a hivatalos baromfifelvásárlás zavartalan lebonyolítása érdekében csak tizenegy óra után engedi őket a piacra. Az ilyetén adódó kényszerpihenőt gazdaságosan kihasználva, a vezérkofák összebújnak, felhajtóikkal megbeszélik a haditervet – alighogy a félegyházi öreg templom órája elüti a tizenegyet –, mindent elsöprő lendülettel beömlesztik magukat a piacra.

Ettől a pillanattól kezdve a baromfiárak kilónként két-három forinttal megugranak. A kofák ráígérnek. Teszik ezt annál is inkább, mert hisz ők előre tudják, hogy amit ráfizetnek az ígéreten, azt kétszeresen behozzák jól idomított mérlegeikben. Na már most, kedves őstermelő, ha ehhez hozzászámítod a kofa fejszámoló-művészetét, akkor hamarosan ráeszmélsz, hogy szeretettel nevelt szárnyasaidat közel félnapi kofavárástól elgyötörten, sokkal olcsóbban gyömöszölted a pesti kofa ketrecébe, mintha az állami felvásárló, tisztességes mérlegeléssel, a hivatalos árat fizette volna.

Nem az iparigazolvánnyal, legális keretekben működő kiskereskedőkről van itt szó, hanem „megbízott" baromfiszedőkről, kupecekről, üzérkedőkről, akik 11 órától 12-ig közel kétszer annyi baromfit szednek össze egy-egy félegyházi piacon, mint amennyire a hivatalos állami felvásárlás reggeltől délig képes.

Közeledik az ősz, jön a baromfiszezón! Nem lehet az üzéreknek ajándékozni a baromfipiacot sem Kiskunfélegyházán, sem máshol.

Bernáth Ede

Hol az utca?

Két utca szenved súlyos folytonossági hiányban a XIII. kerületben. A Muk Sándor, valamint az Ipoly utca egy részét ugyanis elzárták. Mindkét helyen faraktár van. Aki tehát a Muk Sándor utcából a Muk Sándor utcába, vagy az Ipoly utcából az Ipoly utcába akar menni, annak nagy kerülőt kell tennie.

– Azért van ez így – mondja a XIII. kerület VB-elnökhelyettese –, mert pillanatnyilag nincs megfelelő hely a raktárak részére. Megoldódik ez a probléma, ha sikerül majd innen, a város szívéből Budapest környékére telepíteni a parketta gyárat. De erre, sajnos, még várni kell. Ha ez a terv megvalósul, akkor automatikusan eltűnik a raktár és felszabadul a két utcarészlet is. De megszabadulnak a környék lakói a fűrészporral fűtött üzem sűrű fekete füstjétől is.

A környék lakói remélik, hogy az erősen füstölő gyár kitelepítésének terve nem megy füstbe...

Úgy kezdődött,

hogy éjszaka roppant ostoba és lidérces álmokat álmodtam összevissza. Például hozta a szabó az új ruhámat és riadtan mutattam neki, hogy nincs a ruhán egy gomb sem, ő pedig azt mondta mosolyogva, hogy majd két-három hét múlva lesz gombja és addig fogjam a nadrágot és elment. Fogtam a nadrágot és mentem én is, mert siettem valahová álmomban, és bementem egy borbélyműhelybe borotválkozni, ahol a borbély beszappanozott, majd mosolyogva mondta, hogy a jövő hét végefelé borotvája is lesz, addig legalább puhul a szakállam. Fogtam a nadrágom és mentem tovább beszappanozva, mert az álom szerint sietnem kellett egy nagy házba, ahol megtudtam, hogy orvosok vártak rám, akik mindjárt lefektettek és kivették a vakbelemet, azután pedig mosolyogva mondták, hogy egy-két héten belül bevarrják, ha lesz cérna, addig szorítsam le a hasamat a két tenyeremmel. Leszorítottam hát és mentem beszappanozva és közben a nadrágomat is kellett volna fogni a gombok miatt, hát roppant kínlódtam és verejtékezve ébredtem, mert szerencsére felcsengettek és az IKV. jött valami csőrepedés miatt. Hálás voltam nagyon, hogy felébresztettek és még segítettem is feltörni a fürdőszoba kövét. Akkor elmentek és mosolyogva mondták, hogy majd egy-két hét múlva visszacsinálják a követ, addig pedig nem használhatom a fürdőszobát. Azt hittem, hogy még mindig álmodok, és még a nadrágomat is fogtam, miközben siettem az IKV-hoz, hogy megkérdezzem, mi lesz a kővel? Ott pedig mosolyogva mondták, hogy menjek a sóhivatalba, mert akkor csinálják meg a követ, amikor megcsinálják. Erre kértem, hogy csípjenek meg legalább, hogy ébren vagyok-e, de azt mondták, hová gondolok, hogy ők megcsípjenek, mert ők nem csípik meg a feleket, mert nem azért vannak itt, hogy a feleket gorombán megcsípjék, hanem azért, hogy udvariasan ne csípjék meg. És ilyenformán csakugyan elmehettem a sóhivatalba és még meg se csíptek. –

S. P.

Igyon almalevet – de hol?!

Tisztelettel vádat emelek ismeretlen tettesek ellen almaléivására való felbujtás miatt. Jól tudom, kissé bonyolultan fejeztem ki magamat, de másképpen nem tudtam vázolni a jogi tényállást.

Tudniillik, ahány villamoson utazom, ahány újságot kinyitok, mindenütt ott találom a felhívást:

– Igyon szénsavas almalevet!

Más közlemények is igyekeznek meggyőzni a gyümölcsnedvek egészséget szolgáló jótulajdonságairól.

Az az ember vagyok, aki hagyja magát rábeszélni. A propaganda hatása alatt büszkén rendeltem az eszpresszóban:

– Hozzon egy kis üveg szénsavas almalevet!

Csodálkozott a pincér.

– Nincs kérem.

– Hozzon szénsav nélkül.

– Az sincs.

Gondolom, ez a kis körúti eszpresszó nem tart ilyen előkelő italt. Megpróbáltam az előkelő, osztályonfelüli szálloda éttermében. A pincér kicsit meghökkent a furcsa rendelésen, aztán zsiráf-sört ajánlott.

Makacs elszántsággal nyolc helyen próbálkoztam (az illetékeseknek szívesen elsorolom a nyolc különböző vendéglátóipari helyiséget) mindenütt azt a választ kaptam, hogy ők is csak a hirdetésekből ismerik ezt a nedűt. Az is előfordult, hogy viccelték:

– Alma az egész – mondták az őskori argo bágyadt modorában.

Az almalére éhes vendégben felmerül a kérdés: vajon miért hirdetnek olyan árucikket, ami nincs? Miért kecsegtetik almalével a szomjas vándorokat? Legalább envhítsenek a helyzeten és írják ki a vendéglőkben:

– Jókat hörpinthet nálunk a magával hozott almaléből...

(st.)

Aki mindig fölülről várja a segítséget

– Édes jó istenkém, adjál gyorsan egy jó, kiadós esőt!

Szereti, ha ünneplik

Szűr-Szabó József rajza

– Engem már másodszor üdvözölnek! . . .

A humor könyvéből

SAPHIRT, a Budáról elszármazott, németül író hajdani humoristát, ahol csak megfordult, a lányok mindjárt emlékkönyvükkel ostromolták. (Akkoriban még szöveg is dukált a hírességek autogramjához.) A Saphir-féle emléksoroknak nagy becse volt Bécsben.

Egyszer maga Rotschild is megkérte, írjon valami szellemeset az emlékkönyvébe.

— Nagyon szívesen — vállalkozott a humorista s némi töprengés után ezeket a sorokat rögtönözte:

„Kölcsönözzön nekem száz aranyat, aztán feledje el örökre az ön hű barátját: Saphirt."

*

CSORTOS GYULA békésen pihent a Nemzeti Színház utcai kispadján, amikor egy divatosan öltözött szerelmespárra esett tekintete. A fiú, nyilván, hogy imponáljon hölgyének, széles mozdulattal feltűnően odaköszönt a művésznek, sőt elhaladtában még bizalmas integetéssel is jelezni akarta, milyen közeli ismeretségben áll a rettegett hírességgel.

Csortos azonban dühösen utánuk sietett a vállánál fogva megállította a jampecelő fiatalembert.

— Izé . . . kérem! Csak azt akarom mondani, hogy magát én nem ismerem, maga se tegyen hát úgy, mintha ismerne engem. A kisasszony azonban ebből megismerheti önt!

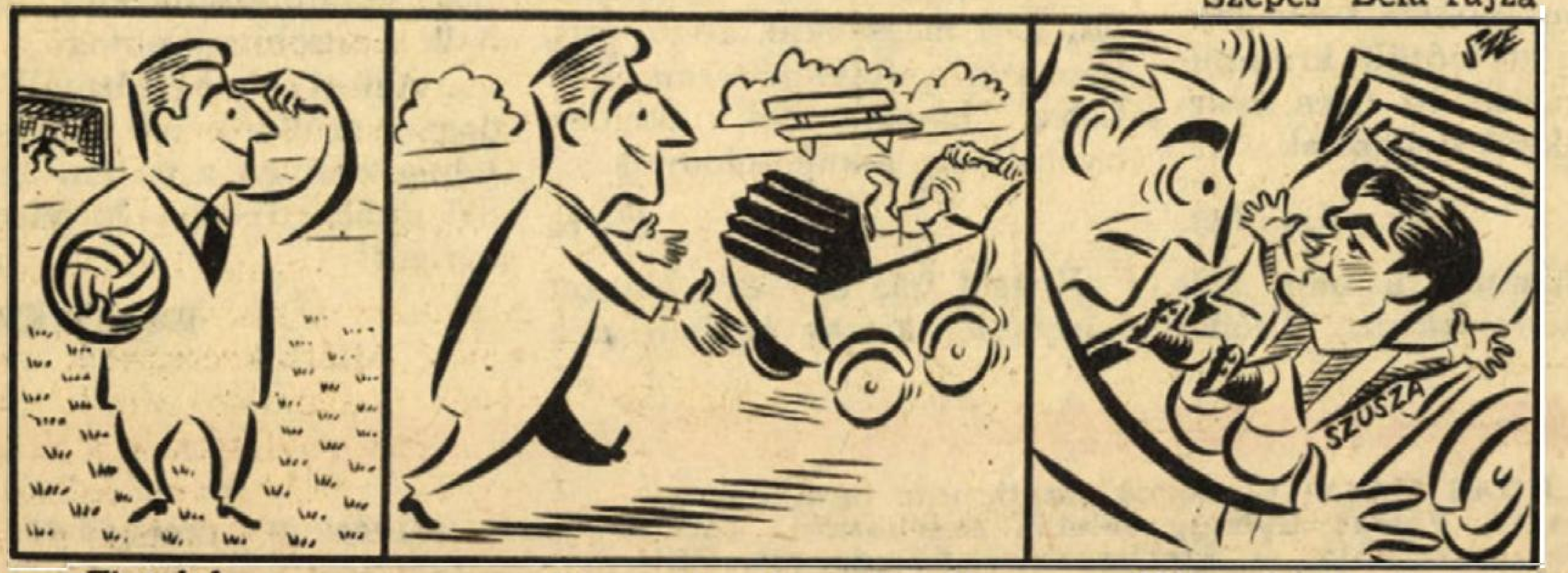
*

HUSZÁR PUFI, a népszerű komikus, betért a főváros legelőkelőbb cukrászdájába, a belvárosi Gerbeaud-ba, ahol tudvalevően méregdrága árak voltak. A fizetés után nem állta meg, hogy meg ne jegyezze:

— Itt olyan drága minden, hogyha például az ember megiszik egy csokoládét habbal, megeszik hozzá három vajaskiflit, utána felhörpint egy konyakot, aztán meglóg fizetés nélkül, Gerbaud még mindig keres vagy öt pengőt rajta.

A kapitány és a fiatalítás

Szepes Béla rajza

– Fiatalokra van szükség! – Ez csak elég fiatal lesz! – Hát már itt sincsenek fiatalok?

Ötletpályázatunk

augusztus 15-én lezárult. Tízezernél több rajzot és rajzötletet küldtek be olvasóink, a pályázat mennyiségi eredményével tehát bízvást elégedettek lehetünk. Minőségi tekintetben ez az elégedettség már jóval kevésbé indokolt. A beküldött ötletek túlnyomó része — a pályázati feltételek ellenére — régi, ismert vicceken alapult, friss, aktuális ötletet igen keveset kaptunk.

A pályázat utolsó, augusztus havi három díját szerkesztőbizottságunk az alábbi ötleteknek ítélte oda:

1. TAKÁCS SÁNDOR, Budapest, I., Táncsics u. 1. (a 32. számban megjelent ötletéért).
2. RÉZ GYULA, Budapest, II., Malinovszkij fasor 17. (a 34. számban megjelent ötletéért).
3. VARGA LÁSZLÓ, Nagykőrös, Szolnoki út 27. (a 35. számban megjelent ötletéért).

A nyertes ötletekért járó 500-500 forintos díjakat postán küldjük el a fenti címekre.

Egy hivatalban hallottuk

– Látja, ez a legjobb munkaerőm!
– De hiszen alszik!
– Mert határozni akar és előbb alszik rá egyet...

Barankay Lajos
Kaposvár, Kossuth tér 4.

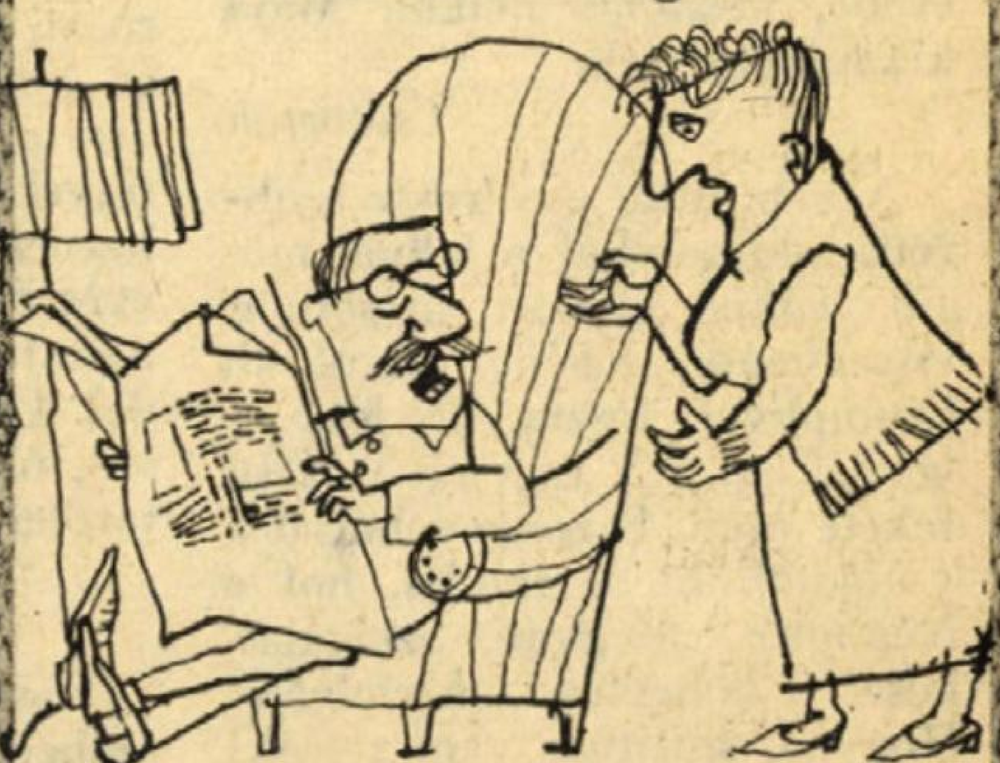
A tűz felfedezése

– Most már fel kell fedeznem a tüzet, mert múltkor is két évig vártam, amíg egy fába belecsapott a villám és rágyújthattam...

Harkai István
Bpest, VIII., Kőfaragó utca 3.

Ismeri a feleségét

– Szeretnék veled okosan beszélni, Lajos...
– Azt lehet, fiam, de pénzem nincs!

Forgács Tibor
Bpest, IV., Árpád út 64.

ARANYCSINÁLÁS

Kaján Tibor rajza

PRECÍZ TÁPPÉNZES

Toncz Tibor rajza

KIKAPCSOLÓDTAM BALATONLELLÉN

Szerda

Megérkeztünk. Az eső úgy zuhog, olyan átláthatatlan vízoszlopban, mint a trópusokon. A szobában minden savanyúszagú. Kicsomagolunk és azonnal nekilátunk a kikapcsolódásnak. Egy mozdulattal úgy kikapcsolom a cucc-táska zárát, hogy ember legyen, aki megjavítja. Gong. Ebédhez. Menű: disznósült krumplival, tészta. Egész jó ez a maszek üdülés! Utána kikapcsolódás a nyirkos ágyban, de a gyerek felnyög: zavarja a rádió. Ha nem figyelmeztetett volna, észre sem veszem. A szomszéd üdülőben a hangszóró Vámosi Jánost szórja az esőbe, megállás nélkül. Majd kikapcsolódunk.

Csütörtök

A nap, mint egy rossz szubrett, kikukucskál a felhők mögül. Utána álkacér mosollyal visszavonul. Ebéd: disznósült krumplival, tészta. Jó lesz ez így? Elepedek egy sajátfőzésű fekete után. Érzékeny búcsú a családtól, be a faluba, hol a Népbolt? Megvan. Szolgálatkész, kellemes kiszolgáló. Hogyne, spiritusz van, tessék! Hogyne; gyorsforraló van, tessék! Megálljunk, mondom, hol ennek az edénytartója? Szegény kiszolgáló topog. Így küldték, vallja be. Elmegyek snellzider nélkül. Hogy úgy mondjam, kikapcsolódtam a snellziderből. Hazaérek, főző nincs, csak hangszóró a szomszédból.

Péntek

Kinn a teraszon aludtam, isteni volt. Reggel négykor a fán, a fejem fölött, tilinkózni kezdett egy bolondos rigó. Zsírosat, megelégedettet ásítottam és boldogan aludtam nyolc óra egy percig. A hangszóró figyelmeztetett, hogy friss embernek a vízben a helye. Az égre néztem és a felhők láttán nem tudtam, melyik vízre gondol. Ebéd: disznósült, krumplival, úgy látszik itt előre gyártott elemekkel dolgoznak.

Szombat.

Végre kisütött a nap. Két ember fürödni ment. Utólag igazolták magukat, mindketten hűtőszekrényjavítók. A hangszóró ma formában van, úgy látszik akusztikai erősítést jelent, hogy elállt az eső. Ebéd: mit bosszantsam az olvasót? Bemegyek a telepre vásárolni. A lellei Gombában minden van: árú, figyelmesség, gyors kiszolgálás, csinos kiszolgálónők. Egy perc alatt mindenem volt, adtak a drágák. Általában Lellén mindenki drága. A népboltos, az Ibusznéni, a Gomba-lányok, mind drága. Drága továbbá a Rózsakert is. Viszont megéri, mert ide nem hallatszik el a hangszóró.

Vasárnap

A kikapcsolódást fokozatosan kell megszokni. Rigó volt, hangszóró folyamatosan van. Lehet lapokat írni, istenien nyaralunk, kikapcsolódunk.

Hétfő

Reggel felé egy óra hosszat hánykolódtam az ágyban, míg rájöttem, mi hiányzik. Elmaradt a rigó. Persze, hétfő, szünnapot tart.

Kedd—szerda csütörtök—péntek

Rettenetesen ki vagyunk kapcsolódva, állandóan. Csak a hangszórót nem kapcsolják ki. Mindegy, holnap megyünk haza. A gyerek végre ma meg tudott fürödni. Kaptunk kölcsön egy lavórt. A rigó precízen szól.

Szombat, Kelenföld

Óriási utazás. Hol én állok egyik lábamról a másikra, hol a szomszéd utas az enyémre. Hopp! E pillanatban kattant valami a fejemben. Csönd van benne, mintha légüres tér kongana. Rájövök. Idáig már nem ér el a lellei hangszóró. Megjöttünk, vége a kikapcsolódásnak. Rettenetes ez a síri, csöndes villamoscsilingelés, ez a halk autóbuszkipufogó. Hol vagytok ti a hangszórótól? Boldogan szállunk fel: Egyszerre talpig zsibbad a testem az ijedelemtől! Úristen! Ott feledtem a rigót!

Bondy Endre

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.